

TARKA REGÉNYTÁR

G. LAWRENCE:

INDRA SZENT ZÁSZLÓJA

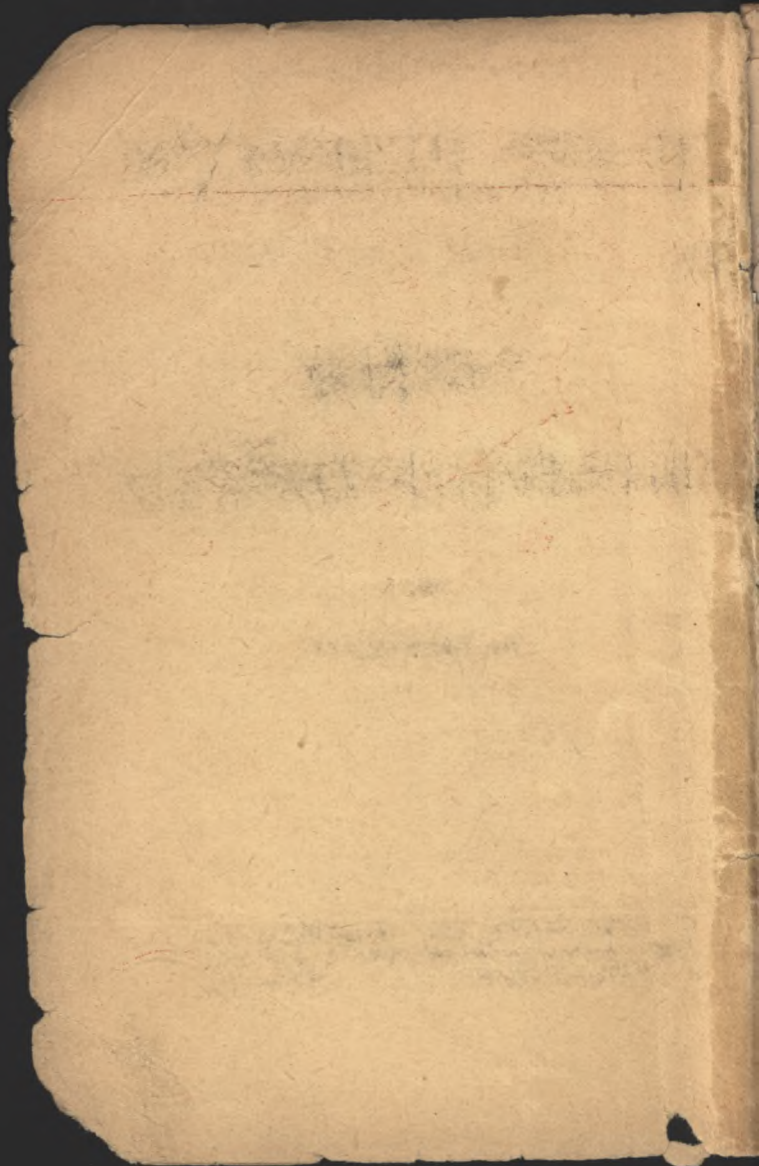
.....
42.202

X
OSZK

IV.45
.....

10
FILLÉR

Tarka Lel

TARKA REGÉNYTÁR

Tarka Lel

Indra

szent zászlója

írta

G. Lawrence

BUDAPEST, 1938 NOVEMBER 10.

IV. évfolyam

45. szám,

Vegye meg minden csütörtökön

a

Tarka Regénytár

izgalmas, színes, érdekfeszítő köteteit,

10 fillérért 100 oldalon

a világ minden tájának népeit, szokásait, földjét megismerheti riportszerűen éles, eleven frások tükrében.

Mint a film gyorsan pergő képei,

olyan hűen, világosan és izgalmas feszültséggel ismeri meg azokat a messze tájakat, ahová talán sohasem juthat el, ha hűséges barátja lesz a Tarka Regénytár

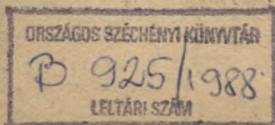
változatos köteteknek.

**Kitűnő írók kitűnő alkotásai
olcsó pénzért,**

ez a

Tarka Regénytár

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-
körút 5. Telefon: 1444-00.

12.202/IV.45.

ELSŐ FEJEZET

Csapdában.

Lassan, végtelen óvatossággal felemelte a fejét. Ilyen mozdulatoknál óhatatlan, hogy a könnyű fej meg ne mozduljon a közelben s ez az apró, alig látható rezzenés is elég volt arra, hogy köröskörül megdördüljenek a fegyverek. A feje fölött húzódnak sűrűjében látta fellobbanni a fegyverek toroklőtűzét s megismerte az ócska mordályok és modern ismétlőfegyverek dörrenéseit.

Vállat vont.

A Tigris most az egyszer csapdába jutott, halálos szorítású, áttörhetetlen gyűrűbe.

Beszorult az Iravadi szűk keresztvölgyébe, amelyből egyetlen kijárat vezetett csupán a bozóton túl kezdődő rizsföldek felé, ezt a mély, keskeny csapást azonban biztosan célzó puskák tartották megszállva. A gyűrű tökéletes volt, nem látszott menekülési lehetőség semerre.

Fogai összecsiszkodtak. Haragos mozdulattal rántotta meg történetét. Új történetet.

tott revolverébe s lassan kúszva megindult a bozót felé. Lássák a bitangok, hogyan tud meghalni egy angol gyarmati tiszt.

Negyedik napja tartott a gyilkos embervadászat a pakkokui rengetegben, amelynek hatalmas tisztásait tikfák és szantál-törzsek szegélyezik. Negyedik napja küzdött a liánokkal s az üldöző fegyverekkel s tegnap alkonyatkor már azt hitte, végkép maga mögött hagyott minden veszedelmét. Hja, John Powell, a Tigris, nehéz dió; nem adja meg magát könnyen s az őserdőt is legalább úgy ismeri, mint maguk a malájok, vagy erdőlakó amaniták. Mégis elébekerültek, az ördög tudja, hogyan . . . ?

Ez pedig baj, nagy baj . . . nem azért, mert a lázongó bennszülöttek által elfogott fehér tiszt élete általában hajítófát sem ér, azért sem, mert John Powellel minden lázongó bandának volt némi személyes természetű elszámolnivalója, hanem, mert ilyenformán sohasem tudhatja meg a mandalay-i angol helyőrség, hogy mi készül a Birodalom ellen a hegyeken túl, a gampuri radsa földjén.

A bozótban elhallgatott a tüzelés, pedig az éppen csak párázó alkonyatban a bennszülötteknek feltétlenül látniuk kellett a fű mozgását. John Powell ujjá lecsúszott a revolver ravaszáról; vajjon miben törik a fejüket a lázadók . . . ?

A felelet váratlan formában érkezett meg.

Eppen arra gondolt, hogy felugrik s villámgyors kitöréssel próbálja megkísérelni a lehetetlen, amikor különös, süvöltő nesz hallatszott s a következő pillanatban nehéz háló csapódott a fejéhez. John Powell teste megmerevedett; tudta, hogy

minden további ellenállás reménytelen és fölösleges erővesztés. A burmai monita dsungellakók, egész Hátsó-India legvakmerőbb tigrisvadászai, néha a suyom nevű, kerek hálóval ejtik rabságba az őserdők fejedelmét, a királytigrist; bámulatos ügyességgel húsz-harminc méternyire is elröptik a levegőben legyezőszerűen szétterülő, paraliánból font hálót, amelynek szívós szálait még a tigris sem tudja egykönnyen szétszakítani. John Powell azonban még ilyen körülmények között sem gondolt arra, hogy harc nélkül megadja magát. Jobb keze szorosan testéhez simulva, rezzenéstelenül tartotta a revolvert s amint az első sötét árnyékok feltűntek körülötte, megnyomta a ravaszt.

Az ismétlőfegyverből dobpergésszerű gyorsasággal röppent ki nyolc halálos golyó; néhány árnyék széteszpótt karokkal elzuhan, de John Powell helyze én már ez sem változatott. Mire a fegyver utolsót dörgött, hátulról borzalmas erejű ütés érte a fejét. Felnyögött és elsötétült körülötte minden.

Ajulásszerű kábulatban érezte, hogy öszvérháton himbálódzik s körülötte vonuló benszüllöttek harsány kiáltozása verte fel az éjszaka csendjét. A feje borzalmasan zúgott s az öszvér minden lépése elviselhetetlen fájdalmat okozott. Csakhamar megint elvesztette eszméletét.

Amikor magához tért, tágas sziklabörtönben találta magát. A faragatlan termésköbői összerótt falakon vastag rétegben csillogott a salétrom s csak jó két öl magasságban pillantott meg keskeny rést, amelyen keresztül némi fény szűrődött be a mély üregbe.

John Powell zúgó fejfel mozdult. Percekbe telt, amíg megértette, hogy mi történt vele. Fogásba jutott s alkalmasint nem azért kimélték meg életét, hogy később bántatlanul szabadon bocsássák.

Minden erejét megfeszítve, felült s a következő pillanatban halálos rémülettel hőkölt vissza. A mély üreget, amelyben feküdt, erős vasrács osztotta két részre. A rács közepén átjáró látszott, amelynek ajtaját azonban kiemelték sarkaiból s mindössze néhány liánkötéllal erősítették meg, inkább rosszul, mint jól. A rács mögött pedig hatalmas királytigris ült s hunyorítás nélküli tekintettel, mozdulatlanul bámulta a fekvő testet.

John Powell körülnézett. Ajtónak, kijáratnak sehol semmi nyoma.

— Nem rossz ötlet . . . — dörmögte a saját benszülöttektől kapott nevére célozva —, összezárták a két tigrist s most kíváncsian várják, hogy melyik eszi meg a másikat.

A fenevad, amint meglátta, hogy a halottnak hit test megmozdult, felállt s lomha mozdulatokkal kóvályogni kezdett börtönében. Néha megállt a rács mellett s míg sárgás fényben izzó szemével Powellre bámult, torkát halk, fenyegető morgás hagyta el.

Az angol tiszt feltápászkodott. Cseppet sem csodálkozott azon, hogy tagjait nem béklyózzák kötelekek; a burmaiak valószínűleg éppen azt akarták, hogy szabadon, de fegyvertelenül bírkózzon meg a királytigrissel, ha tud.

A mozgástól felingerelve, az állat egyre nyugtalanabb lett; neki-nekiugrott a rácsnak, majd a

veszedelmesen ingó ajtót kezdte tépni a körmeivel. A liánkötelek hangos pattogása elárulta, hogy nem sokáig tudnak ellenállni a kíméletlen támadásnak.

John Powel körüljárta a falakat. Nem talált kijáratot s a terméskő rovátkái sem voltak elég mélyek ahhoz, hogy felkapaszkodhasson az ablakig. Csüggedten fordult vissza s ugyanabban a pillanatban a tigris testének súlya alatt elszakadtak a lián-kötelek. A ketrecajgó döngve vágódott s földhöz.

A fenevad visszatörpült a váratlan zajtól. A falig hátrált s hátsó lábaira ülve dühösen nyalogatta szájaszélét. Később felállt s lassan sompolyogva megindult az átjáró felé.

John Powell behunyta a szemét; most kell ugrásra lendülnie a fenevadnak. A könnyű surlódó zaj azonban elmaradt. A tiszt csodálkozva nézett körül. A tigris óvatosan lépkedett át a ledöntött ajtó rácsai között, majd néhány lépésnyi távolságban lefeküdt és hatalmasat ásított. Néhánvszor John Powel felé hunyorított, azután fejét a földre fektetve oldalt fordult.

A tiszt keze ökölbeszorult, de azért nem tudott elrejtetni egy dühös mosolyt. Hiszen ez az állat szelídített s ráadásul még jól is lakatták; csupán azért törte ki az ajtót, mert hozzászokott, hogy mindig emberi társaságban legyen.

Leült a fal mellett a tigrissel szemben és türelmesen várakozott. Nem ringatta magát hiú reményekben; tudta, hogy ez az eset csak puhításul szolgált s az igazi haddelhadd ezután következik. De egyik óra a másik után mult anélkül, hogy a legkisebb zaj behatolt volna a börtönbe.

John Powell cövekvő nyugtalansággal figyelte a tigris mind türelmetlenebb mozdulatait; jól tudta, hogy a legjobban idomított tigris szelídsége is csak addig tart, amíg az éhség és szomjúság kínozni nem kezdi.

A keskeny ablakon keresztül egyre gyéribben szűrődött be a világosság s amint nőtt a homály, úgy égtek egyre parázslóbban a királytigris szemei.

Csaknem teljesen besötétedett már, mikor a rács túlsó oldalán alig látható ajtó nyílt meg s fáklyás fegyveres mögött néhány vasrudakkal felszerelt maláji szolga tűnt fel. Félelem nélkül közelítettek a vadállathoz s egyik sarokba szorították. John Powell felszólítás bevétele nélkül megindult a fáklyás fegyveresek mögött.

Hosszú lépcsősoron kapaszkodtak fel, majd zeg-zugos folyosók következtek s néhány udvaron haladtak át. Kora este volt; a sötétség már beállt, a hold azonban még nem világított s John Powell így csak az udvarok számából következtethetett arra, hogy a hindu-maláji építőművészet egyik nagyszabású alkotásába vetette balsorsa.

Jó félórás gyaloglás után magas lépcső tetején díszes kapu tűnt a szemükbe. Lánctalpasok sora között vonultak beljebb s újabb kerten, majd néhány tucat szobán keresztül ha almas, rózsafénnel megvilágított terembe jutottak.

John Powell hunyorogva nézett szét, mialatt végighaladtak a mozaikkal díszített térségen s megálltak az alacsony emelvényen húzódó asztal előtt. Közeledtükre szikár, gyér-szakállas férfi emelkedett fel a díszruhás hinduk közül. Arcán gúnyos mosollyal fordult a katonatiszt felé.

— Good evening, Mr. Powell... — mondta hibátlan angolsággal. — Remélem megismer?

John Powell bólintott.

— Természetesen. Ön Navab Madsuhu, a gampuri radsa. Mondhatom, vendégszeretőbb fogadtatást vártam volna palotájában.

A radsa előrelépett s kézenfogva az asztalhoz vezette a katonaisztet. Könnyű intéssel helyet mutatott egyik bőrvánkosen, azután maga is leült.

— Biztosíthatom — mondta a fesztelen társalgás hangján — félreértésen mulo t, hogy tüstént nem vezették elém. Remélem azonban, nem félt a tigristől?

— Cseppet sem. Észrevettem, hogy gondosan kezelik a körmét. A májkürözött fenevadaktól pedig még a társasélet parkettjén sem szoktam megijedni.

A radsa bólintott.

— Örülök, hogy ennyi lelkiérőről tett tanúságot. Lelkiérőre ugyanis igen nagy szüksége lesz a közeljövőben, hacsak...

— Hacsak?... — húzta fel a szemöldökét Powell.

Madsuhu nem felelt mindjárt. Tapsolt s néhány övig meztelen szolga sült szárnyassal és hindu édességekkel telt tálakat tartott a katonaisztet elé. Ugyanekkor a terem sarkában megszólalt a zenekar s vagy két tucat táncos lepte el a mozaikpadiót. A Tigris alapvetően megéhezett s nem kínáltatta magát; de még evés közben is felsziszszent meglepetésében, amikor a táncosokat vezető bajadér sroborszerűen tökéletes alakját megpillantotta. Több volt, mint szép ez a világosbarna.

hajlékony leánytest; az áttetsző köntös, amely vonalait takarta, csak még plasztikusabban emelte ki tökéletes természet, de legjelentősebb volt különös fényben égő, két fekete szeme. Ez a szempár szinte külön életet élt; villant, parázslott és gyújtott egyszerre. John Powell megfigyelte, hogy varázsa alól maguk a hinduk sem tudták kivonni magukat.

A radsa lopva feléje tekintett.

— Nézze meg Leilaht, captain... — mondta közömbös hangon —, olyan szép, mintha az égi apsarák közé tartozna, a szeme, mint Kama istennőé. A nagy Trimurti valóban jókedvében teremtetten.

John Powell bólintott. A kéréslen felvilágosítás s a hinduktól szokatlan dícséret egyszeriben felébresztették óvatosságát.

— Valóban szép. De ha arra gondol, hogy nekem ajándékozza, előre kijelenthetem, nem tartok rá igényt.

— Ha akarnám, sem ajándékozhatnám önnek. Leilah hercegi vérből származik s a bajadérok legmagasabb kasztjának tagja. Eppen olyan vendégem, mint azok, akiket asztalomnál lát; tánca azonban kizárólag önnek szól.

Powell tele szájjal vállat vont.

— Megtisztelő. Majd megköszönöm neki. De nem lenne hajlandó folytatni az imént félbehagyott mondatot?

— Szóval, mégis csak kíváncsi arra, mi lesz a sorsa a gampuri rengetegben?

— Sohasem tagadtam, hogy átkozottul kíváncsi természetű vagyok.

A radsa cigarettára gyújtott. Elgondolkozva fujta a füstöt maga elé, majd egészen közelhajolt a katonatiszthez.

— Remélem, tisztában van azzal, Mr. Powell, hogy elevenen nem hagyhatja el a gampuri dzsungelt.

A Tigris közömbösen válaszolt.

— Körülbelül. Csak azt nem értem, miért hozott a tigriskamrából ide...

— Mert remélem, sikerül a józan ész hangját felébresztenem önben. Figyeljen rám, Tisztában vagyok azzal, hogy három hónap alatt részint kereskedőnek, részint bonc-nak öltözve bejárta a hegyvidéket, föl egészen a Himalájáig. Tudom, hogy útja nem volt eredménytelen; a gampuri föld minden fegyveres készülődésének titkát magánál hordja...

— Pshaw... motoztasson meg, ha úgy tetszik.

A radsa legyintett.

— A mandalayi angol hírszerző-központ legügycsebb tisztjének semmi szüksége arra, hogy jegyzeteket készítsen. Az adatok a fejében vannak. Tudom.

— Hm... következésképp le akarja vágatni a fejemet?

— Csak akkor, ha kényszerít rá.

John Powell félretolta a tálat és kínálás nélkül kivett egy cigarettát a radsa nyitottan heverő tárcájából. Miközben rágyújtott, szeme lustán végigvillant a táncolókon. Tekintete a másodperc töredékére találkozott Leilah perzselő szempillantásával s az égő, fekete szemek mintha figyelmeztet-

tetően megvillantak volna. John Pówell nem volt biztos a dolgában; de hiszen figyelmeztetés nélkül is tudta, hogy tanácsos a legnagyobb óvatossággal kezelni Gampur mindenható urát. Közömbösen, tettetett ellustulással mondta:

— Szereném, ha végre rátérne tulajdonképeni mondanivalójára.

— Bizonyára emlékszik még a két év előtti felkelésre, amely fivéremnek és kétezer katonájának életébe került. Az angolokkal akkor csak úgy tudtam békét kötni, hogy hadisarc helyett átengedtem nekik Indra szent zászlóját, amely a pokkukai templom legféltetebb kincse volt.

— Emlékszem rá, — mosolygott Pówell. — Azért követeltük a vallásos erekljét, mert anélkül bajos dolog szent háborút hirdetni Gampurban. A zászló egyébként Mandalayi-ben van.

— De már nem sokáig. — Villant a radszeme. — Láthatta az előkészületeket, bizonyára tudja, hogy készen állunk a felkelésre. Csak Indra szent zászlója hiányzik.

Powell homloka összeráncolódott.

— Ha jól értettem, a zászló elrablására készülnek.

— A zászló néhány nap múlva a kezeim között lesz. Ha kitűzetem a pokkukai templomban, akár százezres hadseregeket is felállíthatok.

— Nem értem. Mi közöm nekem mindehhez?

— Sok. Minket, hindukat, nem engednek be az angolok a felsőbb katonai iskolákba. Nincs egyetlen ember közöttünk, aki a modern harcászat alveinek megfelelően tudná megszervezni hadsere-

gemet. Az újtipusú fegyverek, golyószórók és géppuskák itt állanak raktárainban, de nem tudom megfelelően felhasználni őket.

— Tudok róla.

— Akkor arról is tudhat, hogy próbáltam már európai kezekre bízni a csapataimat. Először egy amerikai őrnagyot szerződtettem, de annak első dolga volt lepaktálni a szállítókkal. Közel kétszázezer rupiámba került a kaland. Másodszor a francia idegenlégió büntetőhelyéről, Cochinchinából csábítottam el valakit. Ez az ember azonban három hét múlva megszökött. Harmadszorra olyan valakivel akarok kezdeni, aki testestől-lelekestől hozzám van köve és Gempuren kívül sehol sem találhat boldogulást. S ez az ember: ön.

— Ön?...

— Nincs más választása. Ha engedelmeskedik fényesen jutalmazom s gondoskodni fogok arról, is, hogy az a fiatal hölgy, aki... hm... aki miatt nehezen tudna elszakadni Mandalayból, hamarosan a viszontláthassa önt.

John Powell keze megállt a levegőben. Felütötte a fejét.

— Kiről beszél?

A radzsa mosolygott.

— Természetesen Evelyn Ramsayról.

— Bitang!...

— Vigyázzon a nyelvére. Ha nem engedelmeskedik, kínpadra huzatom, de Miss Ramsay során még így sem segít. Ismerek valakit, aki minden áldozatra hajlandó a szép Evelynért.

— Nem fél, hogy ledöföm a legelső kezem-
ügyébe eső késsel?

— Ostoba... nézzen a háta mögé...

John Powell hátratekintett. Közvetlenül mel-
lette két assabi harcos állott. Kezükben rövid,
görbe kard fénylett. Olyan némák és merevek vol-
tak, mint valami kőszobor.

Navab Madsuhu zavartalanul folytatta.

— Megmutattam magának a tigrisvermet,
amely az engedetlen szolgák egyik legenyhébb bőr-
töne. Ha körülnéz, láthatja azt a pompát és fényt
is, amely rendelkezésére áll, ha elfogadja ajánla-
tomat. Gondolkozzék azon, amit mondtam, reg-
gelig.

John Powell legyintett.

— Nincs mit gondolkoznom. Nem fogadom el
az ajánlatát. Ha meggyilkoltat és ha elrabolja
Evelyn Ramseyt, ez a két emberélet igen sokba
fog kerülni önnek.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

— Végleges ez az elhatározása?

— Tiszti szavamra mondom, hogy egyebet a kánpadon sem fogok mondani.

A radsa arca eltorzult.

— Majd meglátjuk.

Intett. A két assabi megragadta John Powell vállát és felvántotta ülőhelyéről. Áthurcolták a termen, amelynek mozaikpadlójáról éppen akkor szaladtak ki a táncosok.

MÁSODIK F. FEJEZET.

Indra szent zászlója.

A hirtelen borulás sötét éjszakát csinált a dal-
utánból. Északról, a kathai hegyek felől sűrű fel-
hők gomolyogtak elő egészen alacsonyan s az egy-
kori főváros szűk sikátorai percek alatt elnéptele-
södtek. A fekete borulásban kísértetiesen világo-
sítottak az európai negyed pár tucat házának falai
s a környező dombokon mint néma katonák állot-
tak őrt az ősi templomok.

Az Irvádji modern betonhidja közelében roz-
sant bennszülöttviskók húzódnak meg, mögöttük
kis távolságban a helyőrségi épületek alacsony
sora következik. A laktanyán túl a város legkül-
sőbb övezete kezdődik, majd — már csaknem a
hegyoldalra kapaszkodó dsungel szélén —
Lakshminak, a hétszerszent Visnu feleségének év-
ezredes temploma áll. A majdnem tiszta kínai stí-
lusban épült templom környéke még napsugaras
délidőben is meglehetősen néptelen; a betonhid,

a laktanya és a templom háromszögében egymástól szabályos távolságra katonai őrházak sorakoznak s ezek az apró épületek biztosabban távoltartják a templomtól a bennszülötteket mindenfajta drótsövénynél.

Lakshmi temploma ugyanis nem csupán a vallásos érzés kővétestesült formája, hanem fontos stratégiai pont is.

A hódító angolok nagyon jól tudják, hogy egy-egy jó ötlet néha egész ezred katonaságnál is többet ér; ahol tehát alkalom kínálkozik rá, igyekeznek megfogni és megszelídíteni a lakosságot saját vallásos hitének, babonáinak és szokásainak parancsaiban. Lakshmi templomában őrizték Indra szent zászlóját, amelyet két év előtt a lázongó bennszülöttektől vett el az angol büntetőexpedíció; ezért sorakoztak a környéken az őrhelyek s ezért kellett Harold Ramsaynek most végigkutyagolnia a közel másfélkilométeres utat a fenyegetően sötét borulásban.

Ez a nap is éppen olyan volt, mint a többi; az őrszemek a szoleáti szabályzatban előírt pontossággal, de kissé unatkozó képpel állottak helyükön s tisztelegve fejük fölé emelték puskájukat, amint a hadnagy ballon-köpenyébe burkolózva elhaladt előttük.

Kövér esőcseppek hullottak az útra, mire Harold Ramsay elérte a laktanyát s alig lépett be az ügyeletes tiszt spártai egyszerűséggel berendezett szobájába, karvastagságú sugarakban zuhogni kezdett a zápor, egyike azoknak a gyakori és kiadós felhőszakadásoknak, amelyek méterekkel

megduzzasztják az Iravádi magasságát s hihetetlen víztömegeket hömpölyögtetnek a tenger felé.

A hadnagy cigarettára gyújtott. Ledobta balonköpenyét, pár közömbös szót váltott a szolgálatvezető őrmesterrel, azután végigheveredett a diványon. Elgondolkozva bámulta a mannyezet s gondolatai messze szárnyaltak, túl az Iravádi kanyargó folyásán, a dsungel felé.

Kint az úton percek alatt bokáigérő víz hömpölygött az őrszemek visszavonultak cementházakba, amelyeknek ablakszerű nyílásai megfelelő kilátást biztosítottak ugyan, de ahonnan ezuttal minden kilátást elzárt a zuhogó zápor, köd és párafüggönye.

A zápor zaja s a hömpölygő víz csobogása minden más hangot elnémított; az éjszakai sötétségen csak a villámok csattanó fénye hasított keresztül s a mennydörgés dübörgött végig a mennyboltozaton, mint valami elszabadult, fékétvesztett ostromszekér.

A híd mellől s a periféria kunyhói közül néhány félmeztelen alak indult meg Lakshmi temploma felé. Testükön végigcsurgott a víz s amint rohantak, minden bennszülött ráksának, kísértő rossz szellemnek nézte volna őket. A templomhoz legközelebb álló őrszem, az eső párafüggőnven keresztül is észrevett valami gyanus mozgólódást a szentély kerítése mellett; felébredő gyanuval kapta vállához fegyverét, de ugyanekkor kést tartó meztelen kar emelkedett fel a háta mögött. A kris lesújtott s a katona átvágott nyakkal, hörögve zuhant végig a cementpadlón.

Az árnyék továbbzuhan s néhány másodperccel később fürgén felkúszott a templom falára

erősített liánkötélen. Amint a fal tetejére ért s a borulás gyér fénye az arcába hullt, homlokán megcsillant pillanatra az indraidák kasztjának köralakú jele. Ha Harold Ramsay a laktanya szobájából idáig láthatott volna, nem lett volna nehez kitalálnia, hogy indra népe megindult a szent örökségképpen nemzedékről-nemzedékre szálló selyemzászló után.

Ronald Grantson ezredes, a hátsóindiai IX. gyalogezred parancsnoka, dühtől sápadt arccal nézett az előtte álló tisztre.

— Szóval sem ön, sem az őrség nem vett észre semmit?...

— A zápor miatt tíz lépésnyire sem lehetett látni. Esti fél hatkor végeztem az ellenőrző körutal s csak nyolc óra felé, amikor a zápor már szilnőben volt, vette észre az őrszem a szentélyben tomboló tüzet. Lövésekkel adta tudtunkra a veszélyt s arra rögtön riadót fuvattam. Mást nem mondhatok.

Az ezredes felállt. Kivette szájából a kialudt szivarcsonköt, ami a legnagyobb idegesség jele volt nála. Hatalmas lépésekkel járt végig a szobán. Hirtelen megállt a tiszt előtt.

— Talán nem kell magyaráznom önnek, mit jelent a Lakshmi templom pusztulása; nem csodálkoznék ha a szent zászló miatt lázadás törne ki.

Harold Ramsey kiegyenesedett.

— A tüzet csak villámcsapás okozhatta; a természet erőivel szembe pedig minden őrség tehetetlen.

Az ezredes az íróasztalhoz lépett. Sűrűn teleírt papírlapot emelt fel a szerteszét heverő akták közül.

— Itt a jelentés a tűzvizsgálat eredményéről. A veszedelmet nem villámcsapás, hanem gyújtogatás okozta.

A hadnagy elsápadt. Hangja fakó, szintelen volt.

— Gyújtogatás...?

— Úgy van — bólintott az ezredes — a tűz csaknem az egész szentélyt elpusztította, a tető, azonban csak kis darabok égett ki. A gerendázatnak a belső fele van elüszkösödve, de villámcsapás esetén különben is a zápor pillanatok alatt eloltotta volna a tüzet.

Harold Ramsay tétova mozdulatot tett.

— Talán a papság könnyelműsködött az áldozati füstölővel?

— Megint csak téved. A hírszerző központ azt jelenti, hogy indraidákat láttak a városban, de más jelek is bűnös kezek murkájára vallanak.

— Akkor hát érthetetlen előttem az egész eset.

— Elhiszem. A vizsgálat ilyen eredményére számított, úgy-e?

A tiszt vállat vont.

— Katona vagvok és nem detektív.

Ronald Grantson nem felelt. Ismét járkálni tett, majd visszaült íróasztalához és beleturta az iratokba. Hosszú szünet után szólalt megmét.

— Önt Rangoon-ból helyezték ide...?

— Yes, Mr. Colonel...

— Miért...?

— Mert... nos, mert magam kértem az áthelyezésemet.

Az ezredes hangja felcsattant.

— Ez volt a forma. Lényegében azonban parancsnoksága szólította fel arra, hogy kérje az áthelyezést.

Harold Ramsay hátralepett. Szeme megvillant.

— Ez a kérdés nem tartozik ide — mondta különös, rekedt hangon.

— De igenis idetartozik! — csapott az asztal közepére Ronald Grantson ökle. — S mindjárt megmagyarázom azt is, hogy miért tartozik ide...?

Felugrott s ismét megállt a tiszt előtt. Valamivel csendesebb hangon folytatta.

— Ön Rangoonban megismerkedett egy hindu táncosnővel, akit Leilahnak hívnak...

— Ez nem tartozik a szolgálathoz.

— Igenis odatartozik. Az a bajadér ugyanis az indraidák kasztjának tagja. A szent zászló pedig az indraidák öröksége volt.

Harold Ramsay felszisszent, mintha kígyó csipte volna meg.

— Gyanúsítás akar ez lenni, Mr Colonel?

Az ezredes megrázta a fejét

— Nem, — mondta lassan, minden szótagot külön hangsúlyozva, — egyelőre még nem. Értesüléseim szerint azonban ön az áthelyezése óta is érintkezésben állott a bajadérrel.

— Kémkedtek utánam?

— Ön nagyon jól tudja, hogy az angol gyanúmat hadsereg parancsnoksága előtt nem közöltem.

bős tisztjeinek a magánélete. A benszülöttekkel való keveredés egész gyarmati politikánkat halomra dönthetné. Ebben a kérdésben nem ismerhetünk megalkuvást.

— Lailah kétszer is megmentette az életemet, tehát adósa vagyok. Angolhűségért pedig tisztibecsületemmel kereskedem.

Az ezredes homloka összeráncolódott.

— Nem szeretem, ha a tisztjeim könnyelműen osztogatják a becsületszavukat. Négy évtizedes indiai tartózkodásom alatt megtanultam, hogy a benszülöttekben soha, semmi körülmények között sem szabad bízni.

— Leilah más...

Ronald Grantson nem felelt. Hosszú hallgatás után fordult ismét a fiatal tiszthez.

— Ön ma reggel nyolc napi szabadságot kért. Miért van szüksége erre?

— Dolgom van a hegyek között.

— A bajadérrel akar találkozni?

Olvassa az

ANTENNA

kepes rádió hetilap

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

á r a c s a k

6 fillér

Mindenütt kapható

— Erre a kérdésre nem felelek.

Grantson gunyosan elmosolyodott.

— A hallgatás is válasz Mr. Ramsay. A szabadságot természetesen nem adom meg. Hogy pedig az őrséggel se lehessen többé kellemetlensége, egyelőre magam mellé osztom be segédtisztnek. Holnap reggel átveszi a szolgálatot. Megértett?

— Yes, Mr. Colonel.

Az ezredes visszalépett íróasztala mellé és e'bocsájtóan intett. Harold Ramsay sapkájához emelte kezét, azután kifordult az ajtón. Csikorgó fogakkal haladt le a parancsnoksági épület kopott betonlépcsőjén.

HARMADIK FEJEZET.

Kinpadon.

John Powellt végigvezették a hosszú folyosón, amelynek csendjére félmeztelen harcosok vigyáztak a rőtlobogású fáklyák alatt. Néhány lefátyolozott bajadér suhant el mellettük s John Powellnek úgy tetszett, közöttük volt Leilah is, az égőszemű herceglány.

Lépcsőkön haladtak lefelé s nyirkos, víztől csöpögő helyiségeken botorkáltak keresztül. A katonatiszt ismerte annyira a hindu építkezési szokásokat, hogy tudja, merre viszik. Homlokán verejték gyöngyözött. Szeme kutatva furódott bele a sötétségbe a menekülés útját, lehetőségét keresve. Őrei azonban két oldalról fogták a karját s így még váratlan támadásra sem nyílt alkalom.

A két assabi szótlán volt és mogorva s egyenletes lépéseik még akkor sem váltak lassubbakká, amikor a folyosó végén nyitott ajtó mögül sárga fénnyel tűzött a szemükbe.

Karjainál fogva előretolták a foglyot.

A lacsony, szögletes építész terembe jutottak. John rowen néhány nyurga eszakkinaí fickót látott hajladozni a kovácműhelyre emlékeztető, kezdemeges rujtatóval felszerelt tűzhely körül. A tűzhelyen faszen parazsa szikrázott s a fujtatót ijesztően torz, puposhátú ammani félvér kezelte. Hosszu haja csapzottan lógott vállaira, ferde szá-jából előrenyultak lapátalakú sárga fogai s ki-méredt szeme mereven a tűzre bámult. A parázs-ról átlátszó kék lángnyelvek kigyóztak fel s kí-sérteties fényfoltokat vetettek a hajladozó alakra. Megnyult, ijesztő árnyékok táncoltak a falon s a falak mellett különböző kinzószerszámok sorakoz-tak. John Powell megismert néhány régimódi ka-lodát s az áldozat mozdulatlaná tételeire szolgáló derest.

A két assabi a fogollyal megállt a terem közepén. Szótlanok maradtak s a kínaiak sem he-derítettek rájuk. Hátuk mögött az ajtó nyitva maradt.

Pár perc múlva fáklyafény lobbant a sötét folyosón s csakhamar egész menet kanyarodott a kinzókamra felé. Élükön a radsa haladt, mögötte néhány előkelő hindu, majd félmeztelen szolgálk következtek lobogó fáklyákkal. A kinzókamrát az égő gyanta édeskés szaga töltötte meg.

Amint a radsa és kísérete elhelyezkedett a fal mellett, a két assabi előrelökte a foglyot. Na-vab Madsuhu leplezetlen elismeréssel nézett végig rajta.

— Ön bátor fickó, John Powell. Sajnálom, hogy nem tudunk megegyezni.

— A tűz és a víz sohasem egyezhet meg, radsa. Végezzünk minél előbb.

— Ha jól tudom, Európában hallottam azt a közmondást, hogy lassan járj, tovább érsz. Rá érek. Azt hiszem, ön olyan kemény fickó, hogy napokba telik, amíg szólásra bírjuk.

— Ha az angol hadsereg titkaira kíváncsi, semmire sem megy velem, egyszerűen azért, mert semmit sem tudok.

— Pshaw... a bhamói erődöv aknamezői az ön terveit alapján készültek el.

— Ügyes kémjei vannak. Az erőd-öv azonban három év előtt készült s az aknamezők helyét már magam is elfelejtettem. Meg kellene néznem a feljegyzéseket, hogy pontosan válaszolni tudjak.

A radsa szája gúnyosan elhúzódott.

— Lii-hu Cochinchina legügyesebb hóhéra volt, mielőtt hozzám került. Majd ő eszébe juttatja legalább az elvi kiindulópontot.

John Powell vállat vont.

— Az elvre véletlenül egész pontosan emlékszem. Amint tudja, az erődvonal a kínai határ S alakú kanyarulatánál fekszik, majdnem szemben Momeinnel. Az aknamezők elhelyezésénél Bhamó, Momein és a legszélső erőd háromszögét vettük alapul. Minden aknamező a bhamo—momeini hegycsúcson a cosinusának felezőpontján van a katonai út koordinánsának érintőjében. Magyarázza ezt meg a katonáinak.

— Gúnyolódik velem?...

Madsuhu arca fenyegetően eltorzult. Intett a kínaiaknak.

— Deresre vele!... Mozogjatok!...

A kínai hóhér előrelépett. Combvastagságú karjain ugrálva táncoltak az izmok, mialatt előre-nyult és megragadta a katonatiszt vállát. Powell felszisszent a fájdalomtól. A hóhér fogása annyi szakértelemről, olyan kíméletlen erőről tanuskodott, hogy védekezésre mégcsak gondolnia sem lehetett. Két félmeztelen legény a terem közepére húzta a dőrest s a púpos gnóm keze alatt szikrázva lobbant lángra a parázs.

John Powell összeszorította a száját. Tudta, hogy sehonnan sem várhat segítséget s hogy az elkövetkező órák alatt minden akaraterejére szükség lesz. Nem akart gyávanak látszani; Navab Madsuhu s a többiek is tanulják meg, hogy az angol hadsereg katonái meghalni is tudnak, ha kell.

A két pribék is melléje lépett. Bímulatoros ügyességgel hurkot vetettek a lábaira s John Powell a következő pillanatban a levegőbe emelkedett. Feje koppanva ütdött a kemény deszkához, amikor letették.

Navab Madsuhu összefonta karjait a mellén.

— Gyűrűzd meg a mellét, Lii-hu... — parancsolta közömbös hangon.

A felsorakozó emberek között morajlás futott végig s a púpos gnóm a fújtató mellett vigyorogni kezdett.

A hóhér bólintott.

A fal mellé álló szekrényből kis fadobozt emelt ki s kimért lépésekkel visszaballagott a kintpadhoz. Ujjai közül vékony csikban porrátorított gyantát hintett John Powell lemeztelenített mellére. Egyik pribék égő kanóccal közeledett a gyanúhához, amely a következő pillanatban lángrollob-

bant és sisteregve égni kezdett. A megpörkölt bőr kesernyős szaga töltötte meg a termet s John Powell felüvöltött az embertelen fájdalomtól.

A radsa keze fölemelkedett.

— Elég...

Megvárta, amíg a hóhér nedves ronggyal elfojtotta a gyanta füstölő lángját s olajjal kente be a tenyérfi, vonagló sebet. Akkor a katonatiszt mellé lépett.

— Nos, Mr. Powell, még mindig nem emlékszik semmire?

A tiszt arcán patakokban csorgott a veríték. A szenttelen hangra kissé fölemelte a fejét.

— Csinos kis gyűrű volt, radsa. Remélem, hogy az angyoloktól kap érte viszonzásul két csillogó acélkarnert.

— Szóval: hallgat. Rajta, Lii-hu...

A hóhér előrelépett, parancsra várva. Ebben a pillanatban új arc tűnt fel a kínzókamrában. Piszkos haikot viselt és sietve haladt végig a fátyolás szolgák sorfala mellett. Egyenesen a radsa mellé lépett és mély meghajlással halkán hadarni kezdett.

Navab Madsuhu arca földerült. Pillanatig gondolkozva nézett John Powell felé, azután hirtelen sarkonfordult s kísérőitől követve elsietett. Lii-hu utánabámult, azután magánhangzóktól hemzsező dialektusán kurta parancsot vetett prihékei felé s maga is elballagott. A múnos gnóm bosszús morgással hagyta abba a fűjtató kezelést, a prihékek pedig a katonatiszt mellé léptek s feloldozták kötélkeik.

Powell szédelegve állt talpra. Sebe irtózato-

san fájt, de azért kemény derékkal, szilárd lépésekkel követte a kintáikat.

Nem kellett messze menniük. A kinzókamra közelében alacsony ajtót nyitott meg egyikük s barátságtalan taszítással beljebb tessékelte a foglyot. Pillanattal később felhagzott a zár csikorgása s a Tigris egyedül maradt.

A falak mentén tapogatózva, indult előre a vaksötét helyiségben s lába csakhamar szalmacsomóba ütközött. Leroskadtt rá s a fájdalomtól sziszegve fúrta szemét a sötétség felé. Süket, fullasztó csend vette körül.

Maga sem tudta, meddig gubbaszthatott börtönében mozdulatlanul, amikor ismét csikordult a zár s a megnyíló ajtó résén mécsvilág csapott a szemébe.

John Powell felugrott.

Megismerte egyik pribéket; a félmeztelen kínai mögött azonban még valaki állott. A tiszt a színes selyemfátyol alatt is azonnal megismerte a bájadér szabályos vonásait.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

A leány megállt a fogoly előtt. Intésére a kínai letette a mécsest a földre s gondosan behúzza maga mögött az ajtót, kitakarodott. A bajadér megvárta, amíg teljesen egyedül maradnak, azután kis csomagot húzott elő ruhájából és John Powel felé nyújtotta.

— Fogadd el, sahib. Kötzöszzer a sebeidre...

A tiszt tétozáva nyúlt a csomag után.

— Ki vagy te s miért jöttél ide?

— Leilah a nevem. Bajadér vagyok az indraidák kasztjából. Bízatsz bennem. A pribék az én emberem s azt akarom, hogy megszabadulj Madsuhu kezei közül.

— Talán ellenséged a radsa?...

— Nem nekem, neked ellenséged. Megölné ha itt maradnál. Én pedig azt akarom, hogy viszszerádj Mandalay-be.

— Nem értem.

— Nem ingyen teszem. Viszonzást várok tőled s ha megteszed, amire kérlek, a szent Trimurti védelmezni fog utadon.

John Powell homloka összeráncolódott.

— Mondd meg, hogy mit akarsz?

— Segítségemmel könnyű szerrel kijuthatsz a palotából. Az úton öszvér vár rád s ha jól igyekszel, reggelig messze járhat. Navab Madsuhu fegyveresei már nem fognak utólrni.

A tiszt nagyot lélegzett.

— Az angolok sohasem fognak rólad megfélemezni ha megteszed.

A bajadér föllebbentette fátyolát s John Po-

well most tisztán láthatta az ajka szélén játszó keserű mosolyt.

— Az angolok nem jó emberek. Nem miattuk szöktettek meg s nem is érted kockáztatom az életemet. El Mandalayben egy tiszt, akit Harold Ramsaynak hívnak.

— Ismerem. Derék fiú...

— Szívemben uramul fogadtam őt még tíz holdfordulás előtt Rangoonban. Tudom, hogy ő is szeret, de mert a színesekekhez tartozom, az angolok elszakították tőlem.

— Ez bizony lehetséges... — nyelt nagyot John Powell.

— Ha megszabadulsz, sahib, mondd meg a tieidnek, hogy Leilah méltó akar lenni a fehér tiszt kezére s azért, ha kell, haláláig híven szolgálja az angolokat. Mondd meg, hogy Madsuhu elraboltatta Lakshmi templomából Indra szent zászlóját, de Leilah hírt ad arról, hogy miként szerezhetik vissza az ereklyét, ha megengedik, hogy Harold Ramsay szívének szavát kövesse.

— Megmondom, ha kívánod...

— Az öszvér nyergéhez erősítve kalitkát találsz s benne két galambot. Kérlek, add át őket Harold Ramsaynak, hogy üzenhessen nekem általuk.

Elhallgatott s fekete szeme bizalommal telten csillant a férfi arcába. John Powell igen kényelmetlenül érezte magát; Evelyn bátyja jó barátai közé tartozott Mandalayben s tudott arról is, hogy a fiút egy hindu táncosnőhöz fűződő szerelme miatt helyezték el Rangoonból. Csakhogy

tisztában volt vele, hogy ez a szerelem Ramsay-nak könnyen a karrierjébe kerülhet; az angol hadvezetőség a hasonló ügyekben bűnösnek találta tisztjeit sokkal hamarabb helyezi át a világ másik sarkába, minthogy beleegyezését adja egy benszülöttel kötendő házassághoz. De sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas arra, hogy az igazságról felvilágosítsa a bajadért.

Kurtán bólintott.

— Bizhatsz bennem...

— Köszönöm. Kövess. Nem kell veszélytől tartanod. Az istenek úgy akarták, hogy ma éjjel az én embereim őrizték Mandsuhu álmait.

John Powell nem tudott elfojtani egy gyenge mosolyt.

— Hm... kíváncsi volnék, hány rupiádba került az isteneknek ez a csodálatos akarata.

A bajadér nem felelt, de a szeméből föl villanó pajkos fény sok mindent elárult Madsuhu fegyvereseinek megveszthetőségéről. Kézenfogta a katonatisztet és kilépett vele a folyosóra.

Az ajtó előtt, néhány lépésnyire a küszöbötől, John Powell lába puha estbe botlott. A tiszt lehajolt a börtöncellából kiszűrődő mécsvilág gyér

A legolcsóbb, legjobb regények a

Tarka Regénytár

csütörtökön megjelenő számai

fényénél visszahökölve ismerte meg a kínai pribék véres testét.

Leilah türelmetlenül intett.

— Ne kisélekedj. Nem kár érte, kínai volt. Pénzért szegődött a szolgálatomba, de fellármázta volna az őrséget, hogy megmenthesse a saját bőrét.

Tovább haladtak a zeg-zugos folyosón, amely sötét volt és kihalt. Az udvaron sem találkoztak egy lélekkel sem. Az őrség alkalmasint jóelőre gondoskodott arról, hogy ne álljon útjában a szökevénynek.

Áthaladtak néhány térségen, amelyek valószínűleg a gazdasági udvarhoz tartoztak. Messziről felsötétedett a mázsás kövekből épített magas fal.

Leilah megállt egy alacsony, szűk ajtó előtt. Halkan flüttyentett s a jelre ammani lándzsás bukkant fel előlük.

— Minden készen van, úrnő. A fehér sahíh mehet, amerre tetszik.

John Powell a lány felé fordult.

— A radsa rettenetesen haragudni fog, ha megtudja szökésemet. Igaz?...

— Átkozni fogja az isteneket és véresre kobácsoltatja katonáit — mosolygott a lány.

— Nem félsz ittmaradni? Hátha a radsa haragja lesújt rád?

— Nem félek tőle. Nem nyúlhat hozzám, mert katonái fellázdnának.

Powell egy kéz szorítását érezte a karján s a lány a következő pillanatban eltűnt mellőle.

Valószínűleg még arra sem akart alkalmat adni, hogy köszönetet mondhasson neki.

A lándzsás türelmetlenül intett.

— Siess, sahib. A halál árnyékában állasz...

Powell felsóhajtott és kilépett a kapun. A keskeny úton néhány lépés távolságban ácsorgó öszvért pillantott meg. Nem késlekedett tovább. Felkapaszkodott a kényelmetlen, magas nyeregbe és gyors ügetéssel elindult délkelet felé.

NEGYEDIK FEJEZET.

Ramsay a tük.

Grantson ezredes napok óta embergyilkos hangulaban volt. Északról naponta érkeztek hírek a benszülttek zendüléseiről s az előretolt őrségek jelentései arról számoltak be, hogy a pakkokul rengeteg ura, Madsuhu készül valamire. A legnagyobb baj azonban az volt, hogy John Powell, aki nek jelentéseitől függött a katonaság magatartása, eltűnt. Az expedíciók, amelyek keresésére indultak, messze behatoltak a dzsungelbe, de jámborul vadászó ammaniakon kívül senkit sem találtak. Az ezredesnek tehát minden oka megvolt arra, hogy a gyakorlótérrel való hazatérése közben kíméletlenül ostromozza lovát s rosszkedvűen rinakodjon rá arra a mocskos baikba burkolt benszülttre, aki úgy termott előtte, mintha a földből bujt volna ki.

— Félre az útból... há!... Megsüketültél?...

A benszültt kígyószerű mozdulattal hajolt el

a fölemelt korbács elől, de egy tapodtat sem hátrált. Megállt a laktanya bejáratának köcirádái mögött s ammanival kevert angolsággal hadrani kezdett.

— Sahib, az indraidák szent asszonya üzent. Azt kívánja, hogy egészségedet óvja meg a szent zászló, amely visszatért népéhez Pakkokuba...

— Mit locsogsz?...

A hindu feleletre nyitotta a száját, szeme azonban hirtelen kitágult s balálos rémülettel meredt valami fenyegető veszedelemre az ezredes háta mögé. A következő pillanatban könnyű, surranó zaj hallatszott s a hírnök véresen megtántorodott. Torkából görbe kris markolata állott ki.

Az ezredes felüvöltött.

— Riadó!... A teremtésit... hajtsátok fel a cserjést!

A lovászok és szolgák serege pillanat alatt leugrált lovairól és körülfogta a laktanya bejáratát előtt elterülő mimóza-ligetet. Grantson a benszült fölé hajolt, majd bosszús dörmögéssel ismét felgyenesedett.

— Ennek már vége. Csak legalább sikerült volna kinyögnie, hogy mit akar...

A kapun túl élesen, bántó recsegéssel felharsant a riadó kürtjele. Grantson bosszúsan lépett beljebb; a cserjésben semmi sem felelt a merénylő menekülésének útját s most már bizonyos volt, hogy a hindu halálával csak a manda'avi titkok száma szaporodott meg. A parancsnoksági érület felől egy altiszt rohant a kapu felé. Fesztes tiszteggel torpant meg az ezredes előtt.

— Sir, captain Powell megérkezett...

Grantson olyan hevesen mozdult a parancsnokság épülete felé, hogy majdnem elsodorta az altisztet.

— Powell?... — kérdezte futtában. — És ezt csak most jelentik?

— Öt perce sincs, hogy belépett a másik kapun. Alig áll a lábán a fáradtságtól.

Mire befejezte szavait, az ezredes már felrohant a lépcsőn és sarkig tárta szobájának ajtaját.

John Powell egyik fotelben ült s az ajtónyitásra nehézkesen felemelkedett.

— Meg kell bocsátania tiszteletlenségemet, Sir. Négy nap, négy éjszaka ültem nyeregben s a bőröm is kilyukadt néhány helyen.

— Azt mondja el, mit tud a hinduk készülődéséről.

Powell arca megrándult.

— A helyzet komolyabb, mint hittük, Mr. Colonel.

Röviden elmondta tapasztalatait s nem hallgatta el azt a veszélyes kalandot sem, amelyből csak a bajadér segítségével tudott megmenekülni.

— Mindezek alapján merem állítani — fejezte be jelentését —, hogy a nyílt zendülés kitörése legfeljebb napok kérdése már. Sajnos, szökésem után csak éjszaka haladhattam, meg el is tévedtem úgy, hogy legalább kétnapos késéssel érkeztem meg. Azóta már sok minden történhetett Navab Manduhu palotájában.

Az ezredes komolyan bólintott.

— Történt is. Előőrseink csaknem állandó csatározások közepette védik állomáshelyeiket s két nap alatt három erőd kért sürgősen erősítést.

Végigsimitotta homlokát, mintha el akarná fizni kinzó gondolatát, azután Powell mellé lépett és a vállára veregetett.

— Thanks, captain, ön megint bebizonyította, hogy férfi a talpán. Majd reggel hosszabban beszélgetünk. Menjen pihenni. Intézkedni fogok, hogy az orvos még este felkeresse.

Powell állva maradt.

— Köszönöm a jóságát, colonel, de van még egy kis dolgom. Harold Ramsaynak kell átadnom valamit.

Az ezredes homloka összeráncolódott.

— Ramsaynak?...

— Yes. Az a bajadér, aki megmentett, nem csinált titkot abból, hogy Ramsay kedvéért avat.

A legjobb, legolesőbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

kozott bele a sorsomba. Két postagalambot bízott rám, hogy Ramsay azok segítségével üzenetet küldhessen neki.

Grantson hangja felcsattant.

— Megtiltom, hogy átadja neki. Nem tűröm, hogy a tisztjeim a benszülöttekkel paktáljanak. Még kevésbé tűröm szerelmi idillek szövögetését.

Powell alig láthatóan vállatvont.

— Azt hiszem, Ramsay esetében nem helyénvaló ez a tilalom. Az a leány, akibe Ramsay szerelmes, az indraidák kasztjának hercegnője s volt alkalmam tapasztalni, hogy hatalma, befolyása hasznunkra lehet. Nyíltan megmondta, hogy szolgálataival Ramsayért küzd s attól tartok, ellenünk fordul, ha részükéről csak merev visszautasítással találkozunk.

— Ez az én dolgom, Powell. Megtiltom, hogy átadja Ramsaynak a postagalambokat. Megértett?...

— Parancsára, Mr. colonel. Megengedi még, hogy érdeklődjem a riadó oka iránt?

— Semmiség. Valami hindu fickó állt előm és dadogni kezdett Indra szent zászlójáról, közben azonban a cserjésből krist hajítottak a torkába.

— Leilah hírnöke volt. Ugy látszik, körül vagyunk véve Madsuhu embereivel. Ha ezekután még a bajadár is ellenünk fordul, nem tudom, hol áll meg a forradalom. Nos, good night, colonel.

Tiszteltett és kilépett a szobából. A folyosón Harold Ramsayval találkozott szembe. A fiatal tiszt kitért karokkal sietett elébe.

— Hallo, John... Már azt hittük, örökre fa-

képnél hagytál bennünket, vagy kincset találtál a rengetegben.

A tigris komoran bólintott.

— Csakugyan kincset találtam, de az a kincs a tiéd. Leilahnak hívják a megerdemli, hogy ne hagyd faképnél, bármennyire tiltják is a vastag-fejűek.

Ramsay kigyulladt tekintettel torpant meg előtte.

— Találkoztál Leilahhal?... Az ördögbe, beszélj...

Powel elfordult.

— Sajnos, be kell fognom a számat. Good night, boy...

Elsietett. Ramsay ziháló-mellel bámult utána, ezután tovább ment az ezredes szobája felé. A segédtsztek esti munkájához tartozott a másnapi parancsok átvétele is.

Amikor a szobába lépett, Grantson a nyitott

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ár a csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

ablaknál állt és kibámult a hirtelen lezuhanó sötétségbe. Kezében görbe hindu kést tartott és fagyos mosollyal nézett a segédtisztre.

Harold Ramsay megdöbbenve állt meg a küszöbön.

— Történt valami, Sir?

— Valaki kést dobott rám az ablakon keresztül. Féőóra alatt ez már a második merénylet a laktanyában.

— A tiszt az ajtó felé fordult.

— Azonnal megindítom a vizsgálatot.

— Hagyja csak... — legyintett Grantson — a katonák nem értenek a késdobáláshoz. Mindenestre intézkedjen, hogy éjszakára kettőzött őrség álljon fel s az sem fog ártani, ha végigrazziázzák a környéket.

— S ha megismétlődik a támadás?

Grantson mosolygott.

— Éppen azt szeretném. Másodszor már nem menekülhetne előlem a merénylő. Nos, induljon, Ramsay.

A tiszt sapkájához emelte kezét és távozott. Első útja az őrséghez vezetett, hogy az ezredes parancsának végrehajtásáról intézkedjék. Később megállt a sötét, homokkal felszórt udvaron és körülnézett. Nem tudott megszabadulni attól a gondolattól, hogy a veszély még korántsem múlt el s a támadók itt ólálkodnak a közelben.

Az égen alacsony, sűrű felhők gomolyogtak; már megint lógott az eső lába. Harold Ramsay megszorította övét és kinyitotta revolvertáskáját.

Lassú lépésekkel megindult a laktanya külső fala mellett, hogy körüljárja az épületet.

Ötven-hatvan lépéssel maga előtt tisztán hal-
lotta az őrséget elosztó járőr lábdobogását, az alá-
kokat azonban nem lehetett kivenni a koromötet
éjben. Magában számolta lépéseit; minden ötszá-
zadiknál találkoznia kellett a két őrszeggel.

A háta mögött fénycsík gyulladt, felívelt az
égre, majd lejjebb ereszkedett és végigpásztázta a
falat. Vakító, kékcsékes fénye átsuhant az úton is;
megvilágította a járőr embereit; s a szabálvos tá-
volságban sorakozó őrházakat. Ramsay bosszan-
kodva állt meg; igazán semmi szükség arra, hogy
maga a katonaság árulja el az őrség helyét az
esetleges támadók előtt. Továbbindult, de alig rop-
pant meg lábai alatt a kavics, amikor hirtelen
könnyű zajt hallott a háta mögött. Mintha lépése-
közeledtek volna, pedig Ramsay tisztán emlékezett
rá, hogy az előbb, amikor a fénycsík az úton tán-
colt, még nem volt a környéken senki.

Keze riadtan kapott revolver után, de hirtelen
nehéz test ugrott rá, úgy hogy egyensúlyát ve-
szítve orrabukott. Kiáltani akart, kemény kezek

Bomba siker

a

Tarka Regénytár

legközelebbi száma

azonban beléfojtották a hangot is. Érezte, hogy pokrócot dobnak a fejére s a durva szövetből valami átható, édeskés illat áradt.

Elhomályosodó öntudattal még egyszer megpróbált revolveréhez jutni, bár maga is érezte, hogy tétova, erélytelen mozdulata nem sok eredménnyel kecsegtet.

Elvesztette az eszméletét éppen akkor, amikor a támadók felemelték s zajtalanul megindultak vele a benszüllött kunyhók irányában.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Madsuhu akcióba lép.

— John... hát maga sem tud mondani semmit...?

Evelin Ramsay sápadtan, zilált hajjal kunorgott a parancsnoki szoba nádfoteljében. Keskeny kezében idegesen gyűrögette átnedvesedett zsebkendőjét. John Powell tehetetlenül állott előtte.

— Figyje meg, Eve, minden elkövethetőt elkövettünk. — mondta biztató, de kevés meggyőződéssel átfűtött hangon. — Minden utat elállunk és minden karavánt feltartóztatunk. Előbb-utóbb sikert fogunk elérni.

— S ha addig meggyilkolják Haroldot...?

Grantson ezredes felállt íróasztalától. A leányhoz lépett.

— Nyugodjon meg, Miss Ramsay... Ma már nem lehet embereket büntetlenül elrabolni Mandalayben.

A leány nem felelt. Ismét felzokogott és zseb-

kendőjébe temette arcát. Gömbölyű válla rázkódott a sírástól. Powell fogai összecsikordultak a tehetetlen dühtől, amint a kétségbeesett leány nézte. Tíz évet adott volna az életéből, ha sikerült volna megvigasztalnia, de nem jutott eszébe semmi. Sokkal jobban ismerte Hávisó-Indiát, sokkal inkább tisztában volt a veszedelmekkel s jellemében sokkal több komolyság volt, semhogy az üres ígéretes módszereihez tudott volna nyúlni.

Cigaretára gyújtott, amikor kopogatás hangzott az ajtó felől. Robert Clair, az új segéd tiszt lépett be.

— Sir, Lamasi tuvan szeretne beszélni önnel. Azt mondja, fontos hírei vannak.

Míg beszélt, a háta mögött már feltűnt az ammani félvér groteszk alakja. Látszott rajta, hogy anyja ammani, apja kínai lehetett; szögletes vonásain azonban mégis a kínai jelleg domborodott ki. Dúshimzésű kimonójában olyan volt, mintha valami régi mandarin elevenedett volna meg. Hajlongva közeledett.

— Legyen áldott minden lépésed, Hatalmas Fehér Ur. Az istenek adjanak neked húsz gyermeket s persze mind fiút. Imádkozni fogok Vishuhoz, hogy bölcsességetet hasonlítóvá tegye a tiédhez...

Grantson kurta kézmozdulattal elhallgattatta a szóáradatot.

— Ül le, böles tuvan s mondd meg, miért trányfótták felém lépéseidet az istenek.

Lamasi leült a szőnyegre, maga alá húzta lábait és körülményes lassúsággal beszélni kezdett,

— Emberek jöttek hozzám a szent Yama-Khu belsejéből. Bölcs emberek, akik nyitva tartják szemeiket. Híreket hoztak a elvették ajándékaimat. Tudod, Fehér Ur, az ilyen emberek barátságáért hálásnak kell lennünk; mint a krutaschik megírták a Riv-Védában, nem szabad tőlük sajnálni ajándékainkat.

Az ezredes bólintott.

— Tudom, bölcs tuvan s igazat adok neked. Powell sahíb, aki itt áll előtted, mindjárt át fog adni neked ötszáz rupiát, hogy nevemben is megtoldhasd ajándékaidat.

— A bölcs Yogha fizesse vissza bőkezűségedet; de sajnós, az én barátaim olyan ajándékot követelnek, amit nem tudok megvenni kétezer rupián alul. Ha pedig nem tudom megajándékozni őket, nem mondhatom el a híreket sem, amiket hallottam tőlük.

— Rendben van. Ezer rupiát kapsz s ha barátaid vonakodnának elfogadni, mondd meg nekik, hogy elküldöm katonáimat s azok megnézik, mi-féle tilított áruk vannak csomagjaikban.

A tuvan most emelte fel elsőizben tekintetét. Végnézett a három európain s amint Evelynre tekintett, olyan különös láng villant szemében, hogy a leány összerezsent. A következő pillanatban azonban már ismét lesütötte szemét.

— Nos jó, — mondta szenvtelen hangon. — A hír elsősorban a gyönyörű Fehér Urnöt érdekli s mivel ő Siva legszebb virága a földön, én majd kifizetem helyette az ezer rupiát.

— Beszélj...

— Mélyen a pakkokui rengetegben áll egy ősrégi templom s mellette a vár. Ott él az indrák kasztja. Az indrák férfinépe bátor harcos, leányai pedig bajadérek, talán tudod. Ebbe a várba Leilah hercegnőhöz fehér sahíb érkezett vendégül. A hercegnő maga fogadta, pedig a vendég nem is jószán ából ment oda; fegyveresek vitték ösvér hátára kötözve a dzsungelen keresztül.

Evelyn felsikoltott; Powell intése azonban elhallgattatta. Az ezredes arcán feszült érdeklődés látszott.

— Még ötszáz rupiát adok a barátaidnak, ha folytatod — mondta rekedt hangon.

A tuvan szeme felcsillant.

— Van tovább is. Hatalmas Fehér Ur. Madsuhu népe harcra készülődik s fegyveresei már itt ólálkodnak körülöttetek. Mindnyájan, akik Brahmapu-ra tanításában hisznek, harcba szállnak a hódító fehérek ellen, mert visszatért övéihez Indra szent zászlója.

— Hol van a szent zászló?... — csattant az ezredes hangja.

— Csak Madsuhu tudja s talán még néhány szent brahmin, akik remeteségben élnek Pakkoku környékén a szent tó vize mellett. A Navab, hír szerint, még azokat a szolgákat is megölette, akik elvitték hozzá a zászlót.

Az ezredes tekintete Powellre villant.

— Ismeri azt a vidéket, captain?

John Powell megrázta a fejét.

— A szent tó környékét senki sem ismeri. Még repülőgépről is bajos volna felderíteni a területet, mert az egész hegységet erdő borítja. A szent tó ráadásul szűk völgykatlan mélyén fekszik s csak meredek hágókon keresztül közelíthető meg.

A tuvan elismerőleg bólogatott.

— Ifjú katonából maga a Bölcsesség Atyja beszél. Valószínű, hogy Indra zászlaját a szent tó kolostorába vitték, ha azonban vissza akarod szerezni, sok katonával menj s vegyétek körül az egész völgyet.

A két tiszt összemosolygott a tuvan feje fölött. A derék félvér bármilyen bölcs ember volt is, szavai alapján nem vihette volna sokra a katonai tudományokban.

Az ezredes felállt.

— Köszönöm, bölcs Lamasi. Add át üdvözlétemet barátaidnak.

A tuvan felállt s mély hajlongások között rejtette köntösébe azokat a bankjegyeket, amelyeket Powell feléje nyújtott. Azután sűrű hajlongások között az ajtóig hátrált, majd elűnt.

Alig csukódott be mögötte az ajtó, az ezredes megváltozott hangon a kapitányhoz fordult.

— Holnap reggel két szakasz lovassal az indraidak földjére indul. Megkeresik Leilah hercegnő kastélyát s benne Harold Ramsayt. A hadnagyt minden áron ki kell szabadítani, a bajadért pedig emberrablás miatt tartóztassa le.

Powell érezte, hogy elsápad.

— Meggondolta jól ezt a parancsot, colonel?
— kérdezte vibráló hangon.

Evelyn hirtelen felállt s karját kérő mozdulattal Powell karjára tette.

— Ugy-e visszahozza nekem Haroldot, John?..
A tiszt meghajolt.

— Minden emberileg elkövethetőt megteszek, Eve, de attól tartok, hogy ilyen parancsokkal nem lehet elkerülni a tragédiát.

Tisztelgett az ezredes előtt és sarkonfordulva elsietett. Evelyn az ezredesre bámult.

— Maguk titkolnak valamit előttem, Mr. colonel. Igaz?...

Granson az ajkát harapdálta, azután válat vont.

— Nos jó... talán jobb is, ha megtudja az igazságot, Miss Eve. Fivére beleszeretett egy bajadérbe s attól tartok, hogy megfélekezve angol mivoltáról, feleségül akarja venni.

A leány pillanatra hátrahőkölt, de azután felemelte a fejét.

— Nem értem... Ha Leilah hercegnő az, akibe a bátyám beleszeretett, olyan nagy bűn, ha feleségül akarja venni?

— Igenis bűn. Bűn a birodalom érdekei ellen. Különbben is azt hiszem, hogy fivérét a hercegnő raboltatta el. A tuvan szavai alapján legalább is erre lehet következtetni.

— Megbízható ember a tuvan?

— Hátsó-India legnagyobb csirkefogója. Pénzért árulja az értesüléseit, de néha igen értékes szolgálatokat tesz nekünk.

A leányhoz lépett s bátorítóan megsimogatta a haját.

— Bízson bennünk, Miss Eve. Előteremtjük a bátyját. De most menjen haza; látom, halálosan fáradt, pihennie kell.

Evelyn Ramsay később sem emlékezett arra, hogy miként került le a parancsnok szobájából a kapu előtt várakozó riksájaig. Még otthon is, a tágas bungalowban, amit Harold Ramsay kettőjük számára bérelt, egyre az ezredes szavai zsongtak a fejében. Tetőtől-talpig angolnak érezte magát, de azért semmiképpen sem tudta megérteni azt a merev és szigorú álláspontot, amelyet Grantson bátyja szerelmének ügyében elfoglalt.

Visszautasította a vacsorát, amit az ajah eléje tált a fejfájására hivatkozva visszavonult szobájába. Ágyába bujt, de sírástól égő szemeit elkerülte az álom. A bungalow már régen elcsendesedett, amikor végre elszunnyadt, de álma akkor sem volt nyugodt.

Maga sem tudta, milyen ösztönnek engedelmeskedett, amikor hirtelen felriadt s ajkáról az iszonyat halk kiáltása röppent el.

Az ablak rácsa átvágva s félig lebontva lógott a keresztfán, a párkányon pedig övig meztelen, turbános benszülött guggolt. Szájában megcsillant a görbe kris, amint puha mozdulattal a padlóra ugrott.

Evelyn ismét sikoltani akart, rémülettől összeszorult torkát azonban nem hagyta el értelmes hang. A benszülött a következő pillanatban az ágy fejénél termett s erős, olajbarna öklei ki-

nyúltak a lány felé. Evelyn felsóhajtott s eszméletlenül zuhant vissza párnáira.

A benszülttet magát is meglepte a váratlan fordulat. Visszalépett az ágytól s halk, jellegzetes füttyszót hallatott. A jelre még néhány benszült körvonala tüntek fel az ablak előtt. Halk szóváltás után átvették Evelyn takarókba burkolt, eszméletlen testét s mint az árnyék eltűntek az éjszakában.

A szomszéd szoba küszöbén az ajah vidáman számolgatta a csillogó rupiákat, melyeket aljas árulásáért kapott.

HATODIK FEJEZET.

A bajadér.

A hegy alján megszakadt az erdő, hogy helyet adjon a folyóvölgy dúsfüvű legelőinek. A lovak kikanyarodtak a fák alól s az ammani vezető kinyújtott karral a szembenlévő hegycsúcs felé mutatott.

— A bajadér vára, sahíb. Kényelmes út vezet fel, de a falak mögé csak akkor juthatunk, ha a bajadér megengedte. Az örök azóta már biztosan jelezték érkezésünket.

John Pawell bólintott és előreugratta lovát. Grantson ezredének két másik századosa szorosan mögötte maradt s utánuk húzódott rendetlen menetoszlopban a többi negyvennyolc lovas.

A kép, amely eléjük tárult, olvan valószínűtlenül szép volt, mint egy olcsó vásári olajnyomat. Lábak alatt harsogva zugott a sebesfolyású hegyi patak, amelynek sziklás medrén faragatlan rönkökből épített évszázados híd vezetett keresztül.

Mögötte az erdő kapaszkodott felfelé haragoszölden a hegyoldalon s a bérctetőn, mint valami romantikus játékház, az ó-kínai stílusú vár falai sötétlettek. Köröskörül vad, erdővel fedett hegyoldalak emelkedtek s a kéklő messzeségben, mint cukorsüvegek, havas hegyormok csillogtak fehéren.

A kis csapat átdübörgött a hídon s gyorsan haladt felfelé a meglepően jókarban tartott úton.

John Powell embergyilkos hangulatban volt; bár remélte, hogy a bajadér nem fogja megnehezíteni feladatát, el kellett készülnie arra is, hogy a vár néve csak az erőszaknak enged. Legnagyobb meglepetésére azonban tárt kapuk fogadták őket.

A szűk, napsütötte udvaron turbános, díszes ruhába öltözött férfi sietett eléjük. Kezét homlokához érintve meghajolt s tört, de érhető angol-sággal fordult John Powell felé.

— Ūrnöm a multban barátjának tekintett téged, sahib; most azt kérdezi általam, hogy vajon vadászuton jársz-e ennyi fegyveressel?

John Powell nagyot nyelt. A szavakból lehetlenség volt nem kiérezni a szemrehányást. Kedvetlenül felelt.

— Mondd meg ūrnődnek, hogy a fehér sahibbal akarunk beszélni.

A hindu ismét meghajolt.

— Látom, nagy út áll mögöttetek. Ūrnöm azt űzeni, szálljatok le lovaitokról és pihenjétek. Ti sahibok, akik parancsoltok a többieknek, kövesetek.

Előre indult s a három tiszt követte. Széles lépcsőn haladtak fölfelé s díszes kanun keresztül csodálatosan szép, apró kertbe jutottak. Vezető-

jük megállás nélkül haladt el a szobormereven álló őrszemek mellett s félhomályos, márványfalakkal díszített előcsárnokban állt meg.

A három tiszt egymásra nézett. Egymás arcáról olvasták le az aggodalmat, hogy elszakadtak katonáiktól s most tulajdonképpen a vár úrnőjének hatalmában vannak.

A hindu eltűnt mellőlük. Smithson, a rangidős százados idegenül nézett körül.

— Gentlemen, azt hiszem, jó lesz előkészíteni a revolvereket.

— Amiknek úgysem vehetjük semmi hasznát.
— recsent rá dühösen Powell.

— Sőt szükségetek sem lesz rá, nemes sahbok. . .

Az üde női hang olyan váratlanul csendült fel a hátuk mögött, hogy mind a hárman ijedten fordultak vissza. A szemben lévő falnál néhány lépcsőfoknyi emelvényen hatalmas buddhaszobor állott. A szobor mellett pillantották meg Leilaht. A leányt fehér selyemlepel borította, arca azonban fedetlen volt.

Lassú lépésekkel jött közelebb.

Smithson a sapkájához emelte kezét.

— Harold Ramsayt keressük, dear Miss.

— Magatokkal akarjátok vinni, vagy csak szólni kívántok vele?

— Mister Ramsay engedély nélkül távozott Mandalayból. — válaszolt erős hangon Smithson.

— Kénytelenek vagyunk őt szökevénynek tekinteni.

A leány szeme megrebbent.

— A fehér sahib nem önként jött ide. Fegyvereseim elrabolták.

John Powell a fogát szivta bosszuságában. Minden a lehető legrosszabbnak alakult. Leilah úgy látszik, nem gondolt arra, hogy vallomásával saját sorsát pecsételi meg.

Csakugyan, Smithson hangja diadalmasan reccsent.

— Akkor hát felelnie kell, Miss, az emberablásért. A birodalmi törvények nevében letartóztatom.

A bajadér visszalépett meglepetésében.

— Azt jelenti, hogy börtönbe vetnek?

— Azt jelenti, hogy Ramsayval együtt magunkkal visszük.

— Ha tudnak...

Olyan élesen csattant a hangja, hogy valamennyien meglepődve pillantottak rá. Leilah zavartalanul folytatta.

— A fehér sahib szeret engem s önök okatlanul szakítottak el tőle Rangoonban. Igyekeztem bebizonyítani, hogy méltó vagyok hozzá s ezért megmentettem annak a sahibnak az életét.

Szeme Powellre villant, aki konokul nézte a földet. Leilah zavartalanul folytatta.

— Üzenetet küldtem vele, a fehér sahibnak s ő nem adta át, pedig megígérte. Hirnökömet, akit Mandalaybe küldtem, ácsorogni hagyták a laktanya előtt s Madsuhu emberei meggyilkolták. Igaza volt azoknak, akik azt mondták, hogy nem vagytok jó emberek.

Smithson már magához tért meglepetéséből. Vállatvonva felelt.

— Nem azért jöttünk ide, hogy vitalkozzunk. Hol a fogoly?

— Itt van.

A hang irányába néztek. Harold Ramsay az ajtóban állott, európai szabású, fehér lovaglóruhában. Ruganyos lépésekkel ment közelebb a társasághoz s kurta meghajlással üdvözölte bajtársait.

— Ne haragudjanak, gentlemen, hogy akaratom ellenére meghallottam az utolsó szavakat.

Smithson vállat vont.

— Annál jobb, legalább nem kell külön elmondani, hogy Grantson szökevénynek tekintik.

— Grantson tekinthet annak, aminek akar. A szolgálati szabályzat értelmében azonban csak harminc nap elmúltával lehet szökevénynek nyilvánítani.

— Ez sem változtat azon a tényen, hogy elrabolták, — nyelt bosszúsát Smithson.

Harold Ramsay elnevette magát. Csizmájának szarát lovaglópalcájával ütögetve, megállt Smithson előtt.

— Jegyezze meg magának, hogy engem nem lehet elrabolni. Önként jöttem ide, a magam jószántából.

A százados zavarodottan nézett körül.

— De hiszen a hölgy bevallotta, hogy fegyverekkel hurcoltatta el. Erre hárman vagyunk tanúk.

— Csak ketten, — szólt közbe John Powell — a magam részéről inkább hiszek az angol hadsereg

egyik tisztjének, mint egy bennszülött leány lo-csogásának.

Smithson dühösen morgott. Érezte, hogy hoppon maradt az erélyes fellépéssel.

— All right, — dörmögte bosszúsan. — Ha így áll a dolog, semmi akadálya sincs annak, hogy visszatérjen velünk.

Ramsay bólintott.

— Akadálya valóban nincs, én azonban nem akarok visszamenni. Tudom, hogy Leilah milyen nagy kockázatot vállalt értem. Kötelességem lenne kitartani mellette, még akkor is, ha nem szeretném.

— Ez az álláspont a rangjába kerülhet. — csattant Smithson hangja.

Ramsay bólintott. Zsebéből papírdarabot vett elő.

— Ezzel is leszámoltam. Itt a lemondásom, legyenek szívesek továbbítani az ezredeshez.

Látszott rajta, mennyi küzdelmébe került ez az elhatározás, de meglátszott az is, hogy akarata megmásíthatatlan. John Powell csak ebben a pillanatban tudta meg, hogy Evelyn fivére talpig férfi, aki elhatározásaiért a legsúlyosabb áldozatoktól sem riad vissza.

Leilah a beszélgetés alatt félrehúzódva állott; látszott rajta, hogy az egészről csak annvit ért: szerelmese kitart mellette. Most némán Ramsay mellé lépett és átölelte.

Ebben a pillanatban ismét feltűnt a turbános hindu alakja. Megállt az ajtóban s az indraidák

nyelvjárásán néhány szót súgott a leány felé. Lel-
ah megtántorodott.

Harold Ramsay melléje ugrott és átölelte.

— Valami baj van, darling?...

A leány könnyes szemmel nézett fel rá.

— Igen... nagy baj történt. El kell men-
nem. Az előbb még az életem árán sem engedtem
volna, hogy elvigyenek, most magam küldlek.

— Dehát mi történt?

— A testvéred, akiről már szólottál nekem,
Madsuhu hatalmába jutott.

A váratlan hír súlyától megnémulva, döbben-
ten néztek egymásra valamennyien.

John Powell lassú mozdulattal elővette ciga-
rettatárcáját és rágyújtott. Megdöbbenését és fáj-

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

dalmát igyekezett leplezni ezzel a mozdulattal, keze azonban láthatóan remegett.

— Madsuhu nekem előre megmondta ezt, — motyogta vibráló hangon. — Sajnos, nem vettem eléggé komolyan.

A tisztekhez fordult.

— Gentlemen, azt hiszem, itt nincs több keresnivalónk. Térjenek vissza Mandalaybe s jelentésük az ezredesnek, hogy én Miss Evelyn után mentem.

— Velem együtt. — Tette hozzá Ramsay s a kapitány mellé lépett.

— Pakkoku felé induljatok, sahíbok, — szólt Leilah. — A fehér leányt bizonyára Madsuhu palotájába vitték.

Smithson gyanakodva nézett végig a társaságon.

— Óvatosabbnak hittem magát, Powell. — dörmögte rosszkedvűen. — Hátha ez az egész história nem egyéb csaléteknél.

A Tigris vállat vont.

— Egész biztos, hogy csalétek. Madsuhu kezében Miss Eve a horog s a Navab nagyon jól tudja, hogy azzal halálos biztonsággal megfoghat engem.

A bajadér összekulcsolta két kezét.

— Leghűségesebb embereimet küldöm utánatok. Imádkozni fogok az istenetekhez, hogy megvédelmezzenek mindnyájunkat.

Ramsay megsimogatta a leány haját.

— Ne félj, Leilah, — súgta csendesén, — visszajövök hozzád.

A bajadér mozdulatlan arccal nézett föl rá. Hangjában nem volt sem szenvedély, sem indulat.

— Ha az istenek úgy akarnák, hogy halálod legyen, Leilah önként máglyára lép utánad. Megmondtam.

Smithson megérezte, hogy fölösleges a társaságban; intett a másik tisztnak, sapkájához emelte kezét s szó nélkül távozott. Néhány perccel mulva felhangzott az udvar felől a lovascsapat távolodó patkódobogása.

HETEDIK FEJEZET.

Kelepce a dsungelben.

Alkonyodott, Madsuhu népe felbolygatott méhkasként tolongott a palota legszélső udvarában. Narayana ünnepe közeledett s északra tuvan-sorai kereskedőkaraván érkezett a palotavárosba. Ez pedig nagy esemény a dsungel mélyén, ma'ndnem nagyobb, mint maga az ünnep. A legvitézesebb kshatryától a legutolsó bikshunig, katonától a koldusnőig minden énkézláb ember a felhalmozott áruk, ordító csepűrágók és éneklő brahminok köré csoportosult.

Az árusok legnagyobb része komor méltósággal állt áruja mellett, csak a déliek szaladgáltak fürgén az emberek között s perzsa nyelvvél dicsérték hitvárv nortékáikat.

A legnagyobb zsivaj, tolongás és szenvedélyes alku közepette csendült végig az udvaron az esti imára hívó gong szava. A gong énekklése után pedig megtisztulásra törekvő brahmanita nők

foglalkozhat hívságos világi dologgal; a zaj és alkudozás tehát szempillantás alatt félbenmaradt. A palota lakossága elotródott a templom felé, a tüvönök serege pedig összecsomagolta holmiját, elcipelte az éjszakai szállásra kijelölt helyre s mellélülve szorgalmasan forgatni kezdte imálmait.

Ez sem tartott soká. A második gongszó után az éppen beállott sötétségben végképpen elcsendesedett az udvar; csak az örök kürtjelei hangzottak fel szabálytalan időközönként a magas és sötét falak mellett.

A csillagok fényét felhőfoszlányok homályosították el. A hold sarlójából csak apró darabka látszott s a gyér fényben még sötétebbnek, még kísértetiesebbnek látszott minden.

A bástyákhoz vezető lépcső tetején az őrszem merev-mozdulatlanul figyelt a falakon túl kanyargó út világosabb csíkjára. Régimódi fegyvere az ölében feküdt, állát tenyerébe támasztotta. Mozdulatlanul ült, mint valami kőszobor.

A lépcső árnyékának sötét háttéréből hirtelen egy kéz nyúlt ki. Vadul, halálosan biztos szorítással kepta el az őrszem nyakát s behúzta maga mellé a sötétségbe. A hindu felnyögött, kiáltásra vagy jeladásra azonban már nem maradt ideje. Puskája koppenva esett a földre.

A merénylő gyors kezekkel kötözte össze áldozatát s a száját is gondosan fellepekelte. Óvatosan előrenyúló, sötéthaikos alakja pillanat múlva a fal gerincén tűnt fel, amint előremászott a bástya köcsipkés peremére.

Lehasalt s előrekiémlt az út túlsó oldalán húzódó cserjék felé. Kezében apró fehér kendő villant. A jeladásra a bokrok közül halk, pityegő hang válaszolt. A legközelebbi őrszem, ha ugyan észrevette a gyenge hangot, azt gondolhatta, hogy valami megriasztott madár szólalt meg álmában.

A merénylő kötélcsomót vett elő haikja alól. Egyik végét megerősítette a bástya köcsipkéin, a többit óvatosan lebocsátotta a fal mellett. Kisvártatva megfeszült a kötel, majd sűrűlő nesze hallatszott s a bástya köpereme mögött sisakos fej bukkant elő.

— All right, John?...

— Egyelőre nincs semmi baj. Siessünk, mielőtt észrevesznek.

Harold Ramsay bólintott. Fürgén leszaladt a bástya lépcsőin s megbújt az árnyékban. Megvárta, amíg John Powell odafent kioldozta és elrejtette a kötelet, hogy később is kéznél legyen, aztán mind a ketten megindultak a templom felé. Harold Ramsay szemmeláthatólag ideges volt.

— Mennyi időnk van tulajdonképpen? — kérdezte sűgva.

— Háromóránként váltják az őrséget.

— Ennél kevesebb is elég. Találkoztál Leilah emberével?

— Yes. Alkudozás ürügyével mellémsuhant, de épen csak a jelszót sugta felém s azt, hogy mikor a hold delelőpontra jut, a templom hátsó bejáratánál vár.

— Biztos vagy benne, hogy Leilah embere volt?

A Tigris megállt és elmosolyodott. Hófehér fogsora megcsillant a félhcmályban.

— Young boy, jegyezd meg, hogy a világon semmi sem biztos; az ilyen utakon pedig az életünk mindig hajszálon múlik.

Elérték a templomot s az oromfal díszes mozaiklapjai mellett surrantak tovább. Egyik oldalbejárat vastag, dísztelen oszlopai mögül árnyék bontakozott elő és suttogó-hangon szólalt meg.

— Sahib...

Powell megállt és haikja alatt megmarkolta revolverét.

— Ki vagy?

— Tudom a jelszót: Leilah. Jöjjetek az árnyékba ha kedves az életetek.

Mire kimondta a szavakat, már egészen mellőlük kerekült. A két katonatiszt olajbarna arcot és értelmesen villogó szénfekete szemeket látott. Powell némileg megnyugodva bólintott.

— Megismerlek. Vezess.

Az ammani szótlansul bólintott s a templomot szegélyező pálmák árnyékában megindult az udvar hátsó része felé. Powell gyanakodva tekintgetett hátra; nem a palota főépülete, hanem a kert irányában haladtak. Amikor azonban megszólalt, hogy útjuk célja iránt érdeklődjön, a hindu fegyelmezetően intett. Csek később szólalt meg, amikor már elérték a nem túlságosan terjedelmes parkot.

— Csen-then legvetelek sahib. A fák árnyékában mindenfelé őrszemek rejtőzködnek.

Ramsay a fogát csikorgatta türelmetlenségében.

— Azt mondd meg, merre van a fehér leány?

Az ammani keze előre mutatott a buján nőző bokrok felé, amelyek mögött víz csillogott.

— Oda kell mennetek.

John Powell szemei megszűkültek.

— Hát te nem jössz velünk?

Az ammani a saját jeltelen arcára mutatott.

— Láthatjátok, kasztnélküli vagyok, lábam nem léphet Narayana szent szigetére.

Powell arca elhalványodott.

— Hát ott őrzik a fehér leányt? S hogyan tudunk átkelni a vízen?

— A víz alig szélesebb tíz dárdahossznál, Csónak is van, de meg kell keresnetek a parti nádasban.

Powell nem felelt. Keze megmarkolta revolverének csövét s a kemény acél a következő pillanatban kopperva vágódott az ammani homlokához. A hadnagy ijedten kapott az elomló test után.

— Megörültél? Miért bántottad?

A Tigris vállatvont.

— Mert nem akart velünk jönni. Régen megtanultam, hogy Indiában csak az a teljesen megbízható ember, akit a revolverünkkel sakkban tartgatunk.

Zsebéből keskeny szíjat vett elő s összekötözte az ammanit. Száját is felpackelte, azután felegyenesedett.

— Így ni. Mire visszatérünk, épen magához tér.

Továbbosontak az egyre sűrűbb cserjék között és lassan kibontakozott előttük a kis tó képe. Mesetársaságos víz lehetett, közepén kis szigettel. A szigeten apró pagoda emelkedett Narayana-nak, a vizek urának tiszteletére. Nem látszott nehéznek megközelíteni, John Powell mégis tudta, hogy útjuk legveszedelmesebb szakaszához érkeztek.

Harold Ramsay mindebből még semmit sem sejtett egyelőre; láthatólag megvígasztalta az a tudat, hogy húga megszabadításáért csak az apró szigetig kell eljutnia.

A parknak ez a része a japán kertekre emlékeztet; az út meredeken lejtősödött a lábuk alatt. Powell nem ment egészen a tó partjáig, hanem ott, ahol újabb lépcsőzetes esés következett, balra fordult és belegázolt a keménylevelű surlófüvek bozótjába. Negyedórás gyaloglás után hatalmas, ledöntött szantálfa-törzs zárta el előlük az utat.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

óra csak

6 fillér

Mindenütt kapható

A Tigris felkapaszkodott rá.

— Alighanem ennek a természetes mólónak a végén találjuk meg a csónakot. Menj előre, de vigyázz, el ne veszítsd az egyensúlyodat. Az életeddel játszol.

Ramsay vállatvont és előreindult. Túlzott aggodalmaskodásnak hitte Powell figyelmeztetését, de alig tett meg néhány méternyi utat, amikor megmozdult a fatörzs melletti nádas. Az előcsillogó iszapból méteres nagyságú borzalmas fej ugrott elő, a lába után kapott, majd alig néhány centiméternyire tőle elvesztette erejét és visszazuhan.

John Powell gunyosan mosolygott.

— Mondtam, hogy vigyázz. A tóban mestersegesen tenyésztik a krokodilusokat Narayana tiszteletére.

— Gusztustalan ügy — csóválta meg fejét Ramsay, azután hirtelen előre mutatott. — Ott a csónak.

Beugrottak a fatörzsből vájt alkalmatosságba s Powell ellökte a parttól a ladikot. Alig haladtak két-három métert, máris felgyűrűzött körülöttük a víz; orsóalakú sötét testek csanódtak fel a szennyes hullámokból, majd váratlanul olyan lökés érte a csónakot, hogy hajszál híján felborultak.

— Támadnak a hestiák... — sziszegte Powell megszorítva az evezőt. — Siessünk, mert könnyen pórol járhatunk.

A keskeny csónak veszedelmesen himbálódzott, de sebesen siklott a vízen. Percbe sem tel,

már nekiültek a kis sziget magas partjának. Megerősítették a csónakot, azután felkapaszkodtak a kiugró köveken.

Bokros, csalitos úton osontak az alig húsz méternyire álló pagoda felé. Ramsay megállt a sárkánymotívumokkal díszített bejárat előtt s a zárba tette a kezét.

Ebben a pillanatban éles füttyszó hasított bele az éjszakába s a következő pillanatban reflektorfény vágott a szemükbe. Powell fegyvere eldőlt, de akkor már nyolcan is lógtak a nyakukon.

Egyenlőtlen és reménytelen küzdelem volt. Percek alatt ronggyálépett ruhában, hátracsavart kézzel és lihegve álltak a félmeztelen harcosok gyűrűjében. A reflektorok fénye kialudt, csupán egyetlen, rejtett fényforrás világította meg a csoportot. Valahonnan a sziget partja felől néhány díszes ruhába öltözött férfi közeledett. Navab Madsuhu vezette őket.

A radsa elégedett vigyorgással állt meg előttük.

— Lám-lám, Mr. Powell, — mondta gunyosan

Bomba siker

a

Tarka Regénytár

legközelebbi száma

— kedves öntől, hogy másodmagával tért vissza,
Hóhéraim úgyis unatkoznak.

Harold Ramsay fogát csikorgatta.

— Sátán... hova tetted a hugomat?

— Hát a szőke Missért jöttök? Nos jó, gondom lesz rá, hogy találkozzanak...

A part felé fordulva intett a harcosok előre,
lőttek a lefegyverzett foglyokat.

NYOLCADIK FEJEZET.

A Tigris harcol.

Megvirradt Narayan ünnepe. A fák és bokrok nedvesen fénylettek az éjszakai esőtől s a palota tágas udvarain ünneplőbe öltözött nép nyüzsgött. A gyermeknép sivalkodott, az asszonyok jókedvűen pletykáltak s még a férfinépnek is csillogott a szeme. Navab Madsuhu az idén szokatlanul bőkezűnek bizonyult; a templomi ünnepségeken kívül elefántviadalt és tigrisküzdelmet is rendezett a nép mulattatására. A legszülkebb udvart arénává alakították át, köröskörül, a széles falakon egymás hegyén-hátán ácsorgott a nép. A középső bástyát díszoáhollyá alakították át az ácsok s népének kuangjaival Navab Madsuhu odatelepedett.

A bástya előtt, alig tíz lépésvire Evelvn Ramsay ült hátrakötözött kézzel két fegyveres között. Másik, nébesebb csapat éppen akkor lökdöste felfelé a lépcsőn a két fogoly tisztet. Ram-

say és Powell elfogatásuk óta most tudtak elszékeskedvű; még most, a halál árnyékában is a szahadulás vagy legalább a bosszú lehetőségeit latolgatta.

Ramsay ugyanazzal a pillantással fedezte fel Evelyn s kissé távolabb, csaknem Madsuhu mellett, Leilaht. A bajadér jókedvűnek látszott. Ramsay oldalbabökte a Tigris.

— Odanézz... lehetségesnek tartod ezt?

Powell hümmögött valamit, válaszra azonban már nem jutott idő, mert a fegyveresek megálltak velük a páholy másik oldalán. Navab Madsuhu hófehér fogsorát mutogatta, amikor végignézett rajtuk.

— Ugy-e, nem számítottak ilyen ünnepélyes fogadtatásra?

Powell hangja halk volt és fenyegető.

— Mit akar Miss Evelynnel?

— Ugy... tehát nem is a maga sorsára kíváncsi?

— A saját sorsom nem érdekel. Ha azonban a Miss-el tervez valami gazságot...

— Mi lesz akkor?...

Powell nem felelt. A Navab várt egy kicsit, azután folytatta.

— A Miss — Lamasi tuvan felesége lesz. A tuvan megérdemli őt, mert sok jó szolgálatot tett nekem. Hogy mást ne mondjak, Grantson ezredes, aki katonáival az önök megszabadítására indult, becsalta a szent tó völgyébe. Katonáim már

megindultak, hogy körülkerítsék és elpusztítsák őket. A szent zászló, amit visszaszereztünk, megfordította a hadiszerencsét,

— Lamasi aljas áruló.

A radsa nevetett.

— Hallod ezt, Lamasi?

A kínai előrehajolt. Eltorzult arccal sziszegte John Powell felé.

— Ti pedig aljas kutyák, rühes sakálok vagytok. A fehér leány azért is mellettem fog élni. Csakhogy előbb végig kell néznie, hogy mint pusztultok el mind a ketten.

Csend lett, csak Evelyn kétségbeesett zokkása hangzott. Navab Madsuhu a bajadérhez fordult.

— Hát te, Leilah, nem szólsz semmit a foglyaimhoz?

A leány arca közömbös maradt.

— Nincs mit mondanom nekik. Becsaptak, félrevezettek. Pusztuljanak.

— Akkor hát: rajta... — intett a radsa. — Kezdődjön az ünnepség.

A bástya fokán felrikoltattak a kürtök s a sivajgó népség pillanat alatt elcsendesedett. A szemek megbabonázva meredtek az arénává atalakított udvar mélyére.

Néhány pernyi szünet után apró ajtó nyílt meg a falban s karcsú, gyönyörűen fejlett királytigris lépett ki az arénába. Lassan körüljárt a fal mellett, majd megállt s hűnyorogva méregette a

közel négyöles magasságot. A következő pillanatban felborzolt szőrrel hördült fel. A szemben lévő ajtón fürge, megtermett vadkan szakadt a porondra.

Powell már látott hasonló küzdelmet, amely éppen olyan népszerű Indiában, mint a bikaviadatok Spanyolhonban. A hinduk a dsungel egyik legfélelmesebb fenevadját, a gubbut nevezett vadkant állítják szembe a királytigrissel s a két szörnyű erejű állat küzdelme valósággal lázba hozza őket. Múltán, mert a küzdelem rendszerint mindvégig nyílt s csak akkor ér véget, amikor már mind a két állat végkép elgyengült a vérvesztéstől. Mégis a legtöbb esetben rendszerint a gubbu kerül ki győztesként a viadalból.

A vadkan megállt az aréna közepén s orrát a levegőbe tartva szimatolt. A tigris, mintha kevés kedvet érezne a küzdelemhez, behúzott farokkal sompolygott a fal mellett.

Madsuhu intett.

Néhány bennszülött hosszú rudakkal lenyúlt s döfködni kezdte a fenevadat. A tigris felmordult s hangjára a gubbu szélesebb vágatással megindult feléje. Összezsaptak, mind a kettő szinte a levegőben úszva keresték egymás hátán a könnyebben sebezhető felületet.

A radsa mosolyogva fordult a bajadérhoz.

— Ezer rupiát a táncod ellen, Leilah, hogy a gubbu lesz a győztes.

— Tartom...

A gubbu az első sikertelen támadás után

visszafordult és dühös rőfögéssel kerülgette a tigrist. Később megállt s úgy tett, mintha le akarna feküdni: a következő pillanatban azonban új támadásra lendült, agyara jókora darabon végighasította a tigris oldalát.

Az óriási macska elbődült. Teste megfeszült s hirtelen a levegőbe pattant. A gubbu szűkülve hátrált, de elkésett. A hatalmas test rázuhan s a tigris karmai a nyakába mélyedtek.

A tömeg ujjongva felüvöltött, pedig a fölkapart porfelleg miatt a gomolygó állatoknak csak körvonalait lehetett látni. Mire a por eloszlott, a gubbu élettelenül hevert az udvaron, a tigris pedig mellé heveredve nyalogatta felhasadt bőrét.

Madsuhu bólintott a bajadér felé.

— Nyertél Leilah... De ha akarod, megduplázom a tétet. Másodszor Powell lesz a tigris ellenfele.

Mielőtt bárki válaszolhatott volna, két fegyveres megragadta a tisztet és lehurcolta a lépcsőn. A Tigris még hallotta Evelyn kétségbeesett sikoltását, azután leszedték karjairól a kötelet s belökték az alacsony ajtón.

A tömeg felüvöltött a győnvörűségtől, amikor a tigris második ellenfelét megpillantotta. A szorítatlan zaira a tigris csodálkozva nézett körül. Megpillantotta a fal mellett álló embert s mintha nem hitt volna a saját szemének, felállott.

Powell csendesesen állt. A karjait dörzsölgette, hogy a kötél szorítása után helvireálljon bennük a vérkeringés. Tudta, hogy fegyvertelenül reménytelen a helyzete s azon gondolkozott, egy-

általán megpróbáljon-e kitérni a tigris támadásai elől a bennszülöttek nagvobb mulatságára.

A vadállat ingerült morgással közeledett. Sárga szemei alattomos villogással méregették az embert. Powellben felébredt az életösztön. Tudta, hogy a tigris nyolc-tíz méternyire, a legbiztosabb ugrótávolságra akarja megközelíteni. Hirtelen elhatározással megindult az állat felé. Gyorsan ment, szilárd, egyenes léptekkel s a falak mellett az örömlüvöltést halálos némaság váltotta fel.

A tigris megtorpant, majd hátrálni kezdett. Hosszú farka ingerülten csapódta a földet. Hirtelen megfordult s az udvar legtávolabbi részébe szaladt. Meghúzódott a fal mellett, de a hosszú rudak ismét megjelentek, hogy támadásra ingereljék.

Powell a másik fal mellé húzódott. Ugy lát-szott, hogy a két ellenfél sehogyan sem kívánja a harcot. A tömeg türelmetlenül morajlani kezdett, azután ismét felujjongott.

Madsuhu intésére néhány szolga John Powellt is döfködni kezdte a hosszú rudakkal.

A tiszt arcát vérhullám öntötte el. Karjának villámgyors mozdulatával megragadta egyik rudat és teljes erejével megrántotta. A döfködő bennsü-

A Tarka Regénytár

legújabb száma

csütörtökön jelenik meg

kött felordított; a váratlan rándítástól elveszítette egyensúlyát s hatalmas ívben az arenába zuhant, alig néhány lépésnyire a tigristől. Összetört tagokkal véresen terült el s a vadállat a következő pillanatban már a nyakán termett.

A tömeg elszörnyedve morailott. Powell azonban közömbösen nézte a jelenetet. Most már volt fegyvere, ha ugyan annak lehetett nevezni a közel égvől hosszú bambuszrudat.

A váratlan esemény azonban most már végleg felbőszítette a tigrist; átlépett a halott benszületőn s tisztes távolban kerülgetni kezdte Powellt, majd hirtelen, az alkalmasnak vélt pillanatban hatalmasat ugrott s leesésének pillanatában megint előrelódította magát. A tiszt érezte, hogy elveszett: a vadállat a két ugrással olyan közelségbe került, hogy nem használhatta a bambuszbotot. A tigris pedig megállás nélkül közeledett: vérbenforgó szemén meglátszott, hogy most már megfontolás nélkül támadni fog.

Powell a fal mellett hátrálni kezdett, egy gyorsabb mozdulatnál azonban meghiúsult bambuszbotjában s végigvágódott a földön.

A tigris hatalmas ugrással szökkent feléje s a tiszt a biztos halál tudatában behunyta szemét. Ugyanebben a másodpercben valami koppanva vágódott a földéhez. Powell feljaidult s hirtelen körülnézett.

A tigris nyolc-tíz lépésnyire állott előtte s az utolsó ugrásra készült. Közvetlenül a lába mellett pedig egy revolver csillegott fénvesen a porban.

Powell nem gondolkozott; felragadta a fegy-

vert s az éppen elpattanó vadállat szügyére célozva elhúzta a ravaszt.

Az ugrás íve megtört s a tigris mozdulatlanul terült el a földön, alig két lépésnyire a férfi mellett. Pontosan a szívébe kapta a golyót.

A tömeg felmorajlott a csodálkozástól. Mad-suhu a dühtől hamuszürkére vált arccal nézett körül.

— Ki tette ezt?...

Halálos némaság volt a válasz. A radsa tekintete Leilah felé villant.

— Az indraidák közül igen sokan érkeztek ide az ünnepekre. Sajnálnék ennyi embert kard-élre hányatni, jobb tehát, ha önként jelentkezik a tettes...

A bajadér ajka szélén gunyos mosolygás jelent meg.

— Mióta hívogatja a bárányt a farkas? — kérdezte metsző gunnyal. — Keresd meg a tettest egyedül.

Ebben a pillanatban mozgolódás kerekedett a másik udvaron. Néhány lovas érkezett, azok közeltek egyre népesebb csoport élén a lépcső felé.

-A legolcsóbb, legjobb regények a

Tarka Regénytár

csütörtökön megjelenő számai

Madsuhu felállott.

— A szent tó kolostorának papjai. Beszélnem kell velük — dörmögte. — Hozzátok ki a tigris mellől a foglyot, majd később, a többivel együtt ítélék fölötte.

Az érkező brahminok már a lépcsőn tolongtak felfelé. Senki sem vette észre, hogy Leilah össze-
rezzen s arca hamusztürkére változott.

KILENCEDIK FEJEZET.

A szent elefántok lábainál.

A menet élén haladó tarfejű brahmin megállt Madsuhu emelvényétől néhány lépésnyire. A radsa izgalomtól folytott hangon fordult hozzá.

— Mi történt veletek, szentéletű vaikhana?

— Ránktörtek, uram, az éjjel. Halottaink csoportosan hevernek a szent tó partján s Indra zászlója a bitangok martaléka lett.

Az elszörnyedés moraja zugott végig a társaságon. A brahmin remegő hangon folytatta.

— A támadóknak is volt néhány halottjuk, elevenen azonban csak egyet sikerült elfogni közülük. Azonnal lóra ültem, hogy elhozzam neked. Nekünk nem akarta megmondani, hová tűntették a szent zászlót.

Minden szem a hátrább álló brahminokra szegeződött, akik között félájult, véresarcú hindu bámulogott. A brahmin meghajolt és félrelépett.

— Ime, radsa, nézd. Az indraidák kasztjából való.

Madsuhu szeme a bajadérra villant.

— A te kasztod, Leilah...

— Úgy van, Madsuhu... Nem én adtam parancsot a zászló megszerzésére, de ha kasztom vénei így látták jónak, nem törődöm vele. Indra szent zászlója az indraidák öröksége. Ha az indraidák elvitték, a magukét vitték.

A radsa a sebesülthöz fordult.

— Hová akartátok vinni a zászlót?...

A hindu felvonta a vállát.

— Kérdezd meg a szélvihart, hová viszi az elsodort falevelet...

— Nem felelsz?...

— Nem felelek, radsa.

A tömegben dühös zugás kerekedett; a híralkalmassint futó tűzként terjedt el az emberek között s egyszerre felcsattant a követelés.

— A szent elefántok elő velük...

Madsuhu a bajadérra nézett.

— Hallod ezt, Leilah?...

— Hallom. Megmondtam: nem tudom, hová tették a szent zászlót.

A radsa intett. Néhány fegyveres a leányra vetette magát. Percek alatt összekötözték s az európaiak közé dobták. A falak szemillantás alatt kiürültek. Az emberek a legbelső udvar, a szent elefántok állói felé tolongtak. Navab Madsuhu is megindult a lépcső felé. Egyetlen fejmozdulattal búcsúzott a bajadértől.

— Később majd beszélsz. Saját hived is mel-
lém állnak, ha megtudják, hogy a szent zászló
mialt tapostailak össze az elefántokkal.

A szent elefántok udvara volt a legtágasabb
valamennyi között. Baloldalát az istállók foglalták
el, többi részében árnyékos pálmák állottak, hogy
az állatokat ne süssse az égető nap.

A tömeg megtöltötte az udvar napsütötte fe-
lét: az előke-őreges baloldalra vonultak az istállók
árnyékába. A foglyok már ott álltak a kivégzéshez
használt hatalmas kövek előtt.

— Ez legalább gyors és nem kínos halál. —
igyekezett vigasztalni társait Powell.

Evelynhez fordult s kissé lehalkította hangját.

— Sajnálom, Miss... nem így képzeltem el
a ke' tönk jövőjét.

Harold Ramsay sápadtan nézte a hugát, ki
összetörve állt a bajadér mellett.

— Hát nincs segítség?

Leilah' körülnézett.

— Ké'száz harcos kísért el az úton. Vala-
mennyien kipróbált, hű emberek. Talán nem hagy-
nak cserben.

Powell elhúzta a száját.

— Mit tehet kétszáz ember kétezer ellené-
ben? Jobb, ha nem áztatjuk önmagunkat.

Leilah' halványan elmosolyodott.

— Te vagy az, sahíb, aki legkevésebbé mond-
hatsz ítéletet katonáim fölött. Egy intésembe ke-
rült s revo'vert dobtak hozzád a legu'olsó álla-
matban. Pedig akkor sem volt kisebb a veszedelem,
mint most...

Powell Ramsayhoz fordult.

— Nem szeretnék úgy meghalni, boy, hogy Leilah gazembernek tartson. Magyarázd meg neki, hogy az ezredes akaratával szemben nem tehetem semmit.

Valahol kürtök harsantak.

Leilah összerezzent s szélei az istállók felé villantak.

— Közelednek a szent állatok. Készüljetek.

A tömeg kétfélt s a sorfal mélyén megjelent az első fehér állat. Komolyan lépkedett, méltóságteljesen mintha ismerte volna saját lényének fontosságát. Utána még tizenkét állat következett. Valamennyit díszes szerszámzat borította s a hátukra terített selyemszövésű, himzett takaró csaknem a földet söpörte.

Navab Madsuhu hirtelen otthagya embereit s az elítéltek csoportjához lépkedett. A bajadérhez fordult.

— Hallgass rám, Leilah... látod, tehetetlen vagyok saját papjaimmal szemben. A fehér leányt Lamasinak ígértem s még sem tudom megmenteni. Téged azonban kiszabadítalak, ha megmondod, hová rejtették a szent zászlót.

— Nem mondom meg. A szent zászló az enyém.

— Ez az utolsó szavad?

— Ebben az életben a legutolsó, amit szoltam hozzád.

— Akkor hát pusztulj a többiekkel.

Visszament csoportjához és felemelte a kezét. A szent állatok vezetői mély meghajlással

fogadták a parancsot. Az elefántok sora megmozdult s ugyanakkor néhány harcos lépett elő, hogy az elitéltek fejét a kivégzési köre kényszerítse.

A vezérelfánt azonban nem arra ment, mint amerre mennie kellett volna. Türelmetlenül lóbálta ormányát, jobbra-balra topogott, majd türelmetlenül trombitálni kezdett. Példáját követte a többi s a hatalmas udvar csakhamar harsogott a nyugtalan állatok vérfagyasztó hangjaitól.

Leilah kitágult szemmel nézett arra.

— Ez Kaama, a katonáim vezetője... — mormogta csendesen

Hangja elveszett a kerekedő zürzavarban s a nyomában felcsattanó rémült kiáltozásban.

A vezérelfánt hirtelen megkapta vezetőjét, ormányával magasba emelte, majd elhajította s egy másik bennszülött után nyúlt. A vésztes trombitálás dühös orditássá erősödött s a tizenhárom állat a következő szempillantásban nekirontott a tömegnek.

Leírhatatlan pánik keletkezett. Néhány tucat bennszülött pillanat alatt kásává lapult a borzalmas talpak alatt s a vezérelfánt hirtelen az előkelők sorai közé csapott.

A babonás nép, amely az állatok megvadulásában az istenek akaratát sejtette, eszeveszetten menekült, de maga Madsuhu is igyekezett visszavonulni. A szörnyű zürzavarban nem volt, aki parancsoljon s nem akadt senki, aki engedelmeskedjen.

A pánikszerű kavargásban néhány indraida

harcos bukkant fel; magasra emelt kardokkal csé-
pelték a tömeget s pillanatok alatt elértek a ha-
lálraszántak csoportjához

A kötelékek lehullottak s Powell azt vette
észre, hogy zárt tömegben úsznak valamerre.

Athaladtak az udvaron s megálltak a fal mel-
lett a kert közelében. Egyik bennszülött katona
revolvereket tartott az orruk alá.

— Fogjátok meg, sahib. Még csak most kez-
dődik a csata

Valóban a kapu közelében zárt csapat tanvá-
zott; míg a falon túl őrijongve tépte, marta,
taszította egymást a rémült tömeg; míg az ele-
fántok féketvesztve dúltak és pusztítottak, a
kapuőrség keményen állt a helyén.

Leilah Powellhez fordult.

— A hátsó kapun elmenekülhettek. Nekem
azonban itt kell maradnom katonáimmal.

Ramsay a leány mellé lépett.

— Melletted maradok, Leilah...

— Őruitség... mind a ketten elpusztultok.
Bízzátok a katonákra a verekedést. Majd ők ki-
vágják magukat.

A bajadér megrázta a fejét

— Nem lehet. Induljatok, Kaama vidd őket.
Menjetek palotámba, oda, ahol a fehér férfit ke-
restétek. Ott van Indra szent zászlója. Kaama
odasdia nektek s azzal minél előbb Mandala-ban
kell lennetek. Mondjátok meg a többi katonának,
hogy Leilah így fizet az ő rosszaságukért.

Evelyn mondani akart valamit, a katonák azonban megragadták őket s futva megindultak keresztül az udvaron.

Lövések dördültek s amikor Powell visszaneézett, látta, hogy a kapuőrség és Leilah maroknyi csapata között kitört a harc. Ramsay alakja messze kimagaslott, amint revolverével nyugodtan célozva tüzelt.

BEFEJEZÉS.

A mandalay i helyőrség kaszinójának terraszára már leereszkedett az alkonyat. John Powell, a Tigris türelmetlenül nézett órájára. Evelyn várta, aki az ezredes feleségével valahol a városban járt.

Hirtelen bennszülött szolga lépett eléje.

— Levél, sahib...

A tiszt kíváncsian nyúlt a papírlap után. Átfutotta a kuszált sorokat. Abban a pillanatban lépések hangzottak fel a háta mögött.

Vidáman lépett az érkezők felé.

— Good evening, Miss Eve...

A leány ráemelte megkínzott szemét.

— Jókedve van, John...

Igen. Szeretnék mondani magának valamit. Félrehúzódtak a kertbe a virágzó glicyniák közé. Evelyn a zsebkendőjét gyűrögette.

— Nem bírom ezt a bizonytalanságot, John. Negyedik nanja vagyunk itthon s Haroldról semmi hír. Ha Madsuhu kezei között maradt...

— Várjon, Miss Eve... Előbb mondja meg, mi történne, ha holnap délelőtt megesküdnénk?

— Tudja, hogy szeretem, John, de azért ilyet ne kívánjon tőlem. A fivérem talán a halállal viaskodik. Azt ígérte, hogy elindul utána.

A tiszt vállat vont.

— Meggondoltam. Másfelé szeretnék menni. Lent délen, a szigetek között van egy elhagyott csoport. Valóságos paradicsom. Semmi más nincs, csak tenger és mosolygó ég s az erdőkben rengeteg madár. Az a szigetcsoport is az indraidák birtoka.

— Mit akar mondani ezzel?...

Powell átkarolta a leányt.

— Mit gondol, Eve, tudnék nyugton ma-

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legújabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

radni, míg Haroldot veszélyben tudom?... Nézen ide, most kaptam ezt a pár sort. Harold írása, megismerem. Azt írja, nem akarja kitenni magát még egyszer az ezredes komisz magatartásának. A rangjáról való lemondást már úgysem lehet visszavonni. Ő tehát inkább akar boldogan élni szerelmesével egy tündérszép szigeten, mint élvezni : angol társaság csendes bojkottját bennszülött felesége miatt.

— Igaz ez, John?...

— Szoktam én hazudni, Eve?...

A leány a virágzó bokrokat nézte.

— Minden kár, — súgta csendesen — hogy ilyen késői órában sehol sem találunk papot.

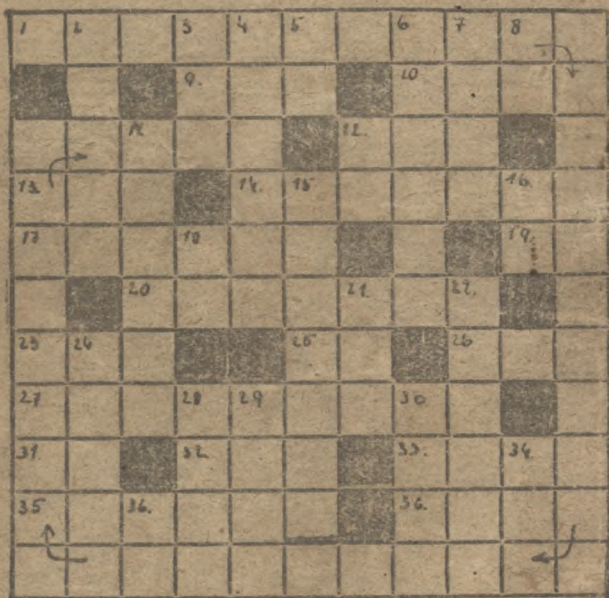
A nap lehullt a távoli hegyek mögött s halk zsongást kelt a levegőben. India lélekzett.

(Vége.)

MEGJELENIK HETENKENT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Feladás szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János és
Stadium Rt., Budapest. — Szerkesztő: György Árkai

Keresztrejtvény.

A Tarka Regénytár szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
 között.